

COAB 2000-2017

Avond Danser

De Roep van de Pauw

De Beloning

Het Meisje dat niet kon Spreken

Dochters van Jahweh

Verborgene Vruchten

Reis door het Zand

De Harem van Christus

Het Visioen

De Omzwerping

Avond Danser

Hij woonde in een havenstadje. Het havenstadje lag aan een groot meer. Hij had het gevoel alsof niemand naar hem luisterde, alsof niemand hem kon horen. Hij voelde zich niet serieus genomen. De mensen leefden langs hem heen. Hij had een zus die vele jaren ouder was, dus ze groeiden ook niet samen op. Hij had het gevoel alsof hij enig kind was. Misschien was dat ook de reden waarom hij zich zo geïsoleerd en onbegrepen voelde. De mensen om hem heen waren veelal ouder en met hele andere dingen bezig. Zijn vader was altijd en eeuwig bezig met de tuin. Hij had het gevoel alsof zijn vader nooit oog voor hem had, alsof zijn vader hem niet eens zag staan.

Zijn moeder was een heel dromerig type. Die was ook onbereikbaar, en draaide altijd alles om, en maakte altijd iets anders van wat hij zei. Het was een zweverig en afstandelijk iemand. Hij had het gevoel alsof niemand om hem gaf, alsof hij er niet toe deed. Wat hij ook maakte of deed, het was nooit goed. Hij had het gevoel dat zelfs als hij zou kunnen vliegen dat de mensen er dan niet van op zouden kijken. Hun leven ging dan gewoon door. Ze waren onverschillig en ongeïnteresseerd.

Hij maakte prachtige, gevoelige muziek, maar niemand luisterde. Hij schreef prachtige boeken en maakte prachtige schilderijen, maar iedereen was met andere dingen bezig. Hij was slechts een druppel in de oceaan. Hij kreeg geen voet aan de grond.

Hij voelde zich als een avond danser, terwijl anderen moe waren van de dag en alreeds voorbereidingen troffen voor de nacht. Hij danste door, terwijl ieder ander naar bed ging. De mensen om hem heen waren moe, moegepraat. Hij wist niet waar hij zijn energie vandaan haalde. Hij ging graag wandelen in het park. Op een dag kwam hij daar een meisje tegen. Eerst deed ze alsof ze hem niet zag staan, maar even later kwam ze naar hem toe. "Mooi weer is het vandaag, hè?" vroeg ze.

"Ja, dat wel," zei hij.

"Dat wel ?" vroeg ze. "Zijn andere dingen niet mooi ?"

"Niemand begrijpt me," zei hij.

"Begrijpt de zon de hemel ?" vroeg ze. "Begrijpt de maan de aarde ? Ze leven langs elkaar heen. Het zijn twee werelden die elkaar kruizen, totaal verschillende werelden."

"Daar zit wat in," zei hij.

"En zo is het ook tussen ons," zei ze. "Wij kennen elkaar niet, en nu kruizen even onze paden."

"Jammer," zei hij.

"Waarom ?" vroeg ze. "Zo is het leven. Zeg, ik moet er weer vandoor. Een prettige dag verder."

Toen liep het meisje weg. Hij voelde alsof iedereen haast had. Iedereen was met andere dingen bezig zoals altijd.

De volgende dag kwam hij haar weer tegen in het park, maar ze negeerde hem volkomen. Ze deed alsof ze hem nog nooit eerder had gezien, alsof ze nog nooit met elkaar hadden gesproken. Hij had het gevoel alsof ze hem niet eens zag staan, alsof hij lucht voor haar was.

De dagen erop gebeurde hetzelfde. Hij kwam haar tegen in het park, maar ze sprak niet met hem, keek totaal langs hem heen, maar sprak wel met andere voorbijgangers. Hij begon zich er een beetje kwaad over te maken, of misschien wachtte ze erop dat hij iets zou zeggen ?

Hij besloot zich te gedragen zoals zij zich gedroeg. Hij zorgde ervoor dat hij niet naar haar keek, en hij sprak iedere andere voorbijganger even aan, alhoewel ze vaak niet eens wat terug zeiden. Ze hadden haast, of waren niet geïnteresseerd, of heel kortaf. Sommigen hadden wel hele lange gesprekken met haar in het park. Hij vroeg zich af wat er met hem aan de hand was.

Hij had het gevoel alsof hij een dans met haar opvoerde. Ze waren vaak bij elkaar in de buurt, maar toch ook weer niet. Hij besloot zo ook met anderen om te gaan. Hij was een avond danser.

Hij leefde geheel voor de avond dans, en schudde zo zijn zorgen van hem af.

Maar om een dag kwam ze samen met een jongen, en de dag erna was de jongen er weer. Hij dacht dat ze misschien een vriend had, en het begon hem te verlammen. Het dansen ging hem moeilijk af, en toen ze voor de derde keer samen met de jongen naar het park kwam besloot hij niet meer te gaan. Ongeveer een week later lag er een kaart van het meisje in de brievenbus. Ze liet hierin weten dat ze hem miste, en dat de andere jongen haar broer was. Hij vroeg zich af hoe zij aan zijn adres kwam, of misschien had zij hem wel naar huis gevolgd. Ook vroeg hij zich af waarom ze hem miste, omdat ze elkaar nooit spraken. Of had het misschien met de avond dans te maken, dat ze dat miste ?

Na een week besloot hij terug te gaan naar het park, maar dit keer met zijn zus. Hij besloot verder helemaal niet op haar kaart te reageren. Hij had ook haar adres niet. Hij was druk met zijn zus in gesprek. Ze hadden het over allerlei dingen, en het meisje was er ook met haar broer. Hij vroeg zich af waarom ze altijd met haar broer kwam. Hij dacht dat het meisje niet kon weten dat het zijn zus was, maar ze bleken elkaar te kennen, en ze raakten met elkaar in gesprek. Hij werd verder volkomen genegeerd. De volgende dag kwam hij alleen, terwijl het meisje weer kwam met haar broer. Maar op een dag kwam het meisje met een andere jongen, en het begon aan hem te knagen. Ditmaal kreeg hij er geen kaart over, en elke dag was de jongen er weer. Hij had hier geen zin in, dus na een tijdje besloot hij niet meer te komen. Hij was ziek geworden van deze avond dans. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij kon aan niets anders meer denken.

Soms ging zijn zus nog wel eens naar het park, en op een dag vertelde ze dat zij daar nog steeds veel was, maar dan met haar andere broer.

Het was in die dagen dat hij besloot andere meisjes te vragen om met hem naar het park te gaan, gewoon als wandel-partner, of als een soort dans-partner. Hij waagde zich weer aan de avond dans. Toch voelde hij zich er rot over dat hij nooit haar kaart had beantwoord, ook al had hij haar adres niet. Hij vroeg aan zijn zus of zij haar adres had, en zij gaf het hem. Maar hij had de moed niet.

Op een dag was het meisje weer helemaal alleen in het park, terwijl hij met een ander meisje was. De dag erop was zij weer alleen, en na een week besloot hij ook alleen te komen. "Heb je mijn kaart ooit gehad?" vroeg ze.

"Ja, maar ik had je adres niet," zei hij.

"Je zus zei dat ze mijn adres aan je had gegeven, dat je er zelf om had gevraagd," zei ze.

Hij werd rood van verlegenheid, maar durfde verder niets te zeggen. Even later zei hij: "Ik was het weer vergeten."

"Ik bedoelde er verder niets persoonlijks mee," zei ze. "Ik dacht ik deel het gewoon met je. Ik had ook mijn vriend mee kunnen nemen."

Hij werd helemaal koud van binnen.

"Niet dat ik een vriend heb," zei ze. "Maar het zou een mogelijkheid kunnen zijn. In mijn geval zal dat wel nooit gebeuren."

"Waarom niet?" vroeg hij.

"Mensen zijn te verschillend," zei ze. "Het is beter ze op een afstand te houden, als in een dans."

Hij voelde zich warm en koud tegelijk van binnen.

"Ik werk in het museum," sprak ze.

"Ik moet gaan," zei hij.

"Wacht," zei ze. "Ik bedoel er niets persoonlijks mee."

"Ik weet het," zei hij, en liep door.

Hij dacht na over het museum. Hij vroeg zich af of zijn kunst ooit in een museum zou komen, maar het leven voerde een dans met hem op, net zoals het meisje, en hij deed mee in deze dans.

Op een dag kwam het meisje niet meer, en weken gingen voorbij waarin hij haar niet zag. Zou hij dit keer misschien te koud zijn geweest? Na een maand schreef hij een kaartje dat hij haar miste. Een maand later kreeg hij een kaart terug. Daarin stond: "Sorry, ik heb het te druk met paardrijden."

De dag erna was ze in het park. Hij ging direct op haar af. "Ik heb het gevoel dat ik je paard ben," zei hij.

"Ik begrijp het," zei ze. "Ik kan zo soms overkomen, maar zo zit ik niet in elkaar."

"Wil je een keer met me mee naar de bibliotheek?" vroeg hij.

"Als jij een keer met me meegaat naar het museum," zei ze.

"Afgesproken," zei hij, "maar dan wil ik je eerst een keer mijn kamer laten zien."

Op zijn kamer hingen zijn schilderijen en lagen zijn boeken, maar toen ze er was deed ze volkomen ongeïnteresseerd en onverschillig. Ze was meer met hem bezig dan met wat hij had gemaakt. Ze keek wel rond, maar verder zei ze er niets over, en begon dan over andere dingen. Hij voelde zich koud worden van binnen en wenste dat hij haar nooit had binnengelaten. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij danste niet meer. Hij voelde zich aan een paal gebonden door een headhunter. Hij voelde zich als een hebbedingetje, een monument. Ze ging ijskoud met hem om, als een museum medewerker met een object.

"Hallo, ik leef, ik praat," zei hij.

Ze reageerde er verder niet op. "Laten we nu naar de bibliotheek gaan," zei ze, "en dan daarna naar het museum."

Maar hij had geen zin meer. "Laten we dat een andere keer doen," zei hij. "Ik heb nu geen tijd."

Hij was blij toen ze weer weg was. Hij zou nu een lange tijd niet meer het park inkomen. Hij had het gevoel dat hij haar moest laten betalen voor haar gedrag. De avond dans begon andere vormen te krijgen.

Hij vond haar gevaarlijk voor zijn psychische gezondheid, maar toch wilde hij dit roofdier ook temmen. Of zou zij dan hem temmen ?

Hij zette als het ware het contact met haar in de ijskast. Hij wist dat zij slechts op jacht was naar zijn schedel. Of waren het misschien de wonderen van de natuur ?

Hij besloot boswandelingen te maken in plaats van parkwandelingen, maar tot zijn grote schrik kwam hij haar daar op een dag tegen. Ze kwam direct op hem af, en fluisterde iets in zijn oor. Hij kon het niet verstaan. "Wat zeg je ?" vroeg hij.

Maar ze liep door. De dag erna was ze weer in het bos, dus hij besloot terug te gaan naar het park. Toen ze daar ook kwam dacht hij dat ze dit misschien al tijden deed, gaan van bos naar park en omgekeerd. Ze bleek dit ook zo te doen tussen het museum en de bibliotheek. Eigenlijk kon hij haar niet ontlopen. Het was in deze tijd dat hij zich steeds meer terugtrok op zijn kamer. Hij begreep zijn vader beter, die altijd bezig was met de tuin. Hij begreep nu waarom. Ook begreep hij zijn moeder beter, waarom die zo was. Misschien was het meisje wel een wonderlijk medicijn, maar ook iets wat je zeker niet te veel moest gebruiken. Er stond een dagelijkse limiet op, en daar moest hij zich streng aan houden.

Een man kocht een pakje medicijnen genaamd "Avond Danser" in een boekhandel. Er zat ook een klein boekje bij. Hij kocht het, omdat hij wilde dat zijn gezin elkaar beter zou begrijpen. Het was een wereldbekend medicijn, bekend van televisie. De man wilde het weleens uitproberen.

Einde

De Roep van de Pauw

Twee meisjes stonden aan zijn kamerdeur. Buiten in het pauwenpark riepen de pauwen zijn naam : "Leo, Leo". Hij had altijd het gevoel alsof ze hem riepen. De meisjes klopten aan, en hij deed open. "Je moeder heeft ons binnengelaten," zeiden ze. Hij glimlachte. Hij liet ze binnen in zijn kamer. Ze keken rond. Hij had een poster aan de muur van Doornroosje. "Mooi," zeiden de meisjes. "Je hebt een leuke kamer." Hij glimlachte.

Ze keken hem diep in zijn ogen. "Hoe vindt je het nu in Birmingham ?" vroegen ze.

"Klaarwakker," zei hij. "Alsof ik ontwaakt ben. Krijg ik nu voedsel ?"

"Ben je een pauw dan ?" vroeg één van de meisjes.

"Misschien," zei hij. "Ik ben een oppasser."

"Oh, de oppasser van het pauwenpark om de pauwen te voeden ?" vroeg het andere meisje.

"Zoiets," zei Leo.

Die avond bleven de meisjes eten. Hij speelde wat muziek voor ze, en ging die avond vroeg naar bed, terwijl de meisjes weer naar huis gingen. De dag erna waren ze er weer. Ze hadden allerlei cadeautjes voor Leo mee gebracht. Wie waren zij eigenlijk ?

Zij waren van het huisbezoek van een kerk. Het was geen gewone kerk, maar van proza. Ze leefden door gedichten en proza, als een kerk van natuur-literatuur. Ze zagen in alles van de natuur en het leven een diepere boodschap. Soms noemden ze het de pauwenkerk, of de kerk van de pauw. De pauw is namelijk een dier van hele strenge poëtische etiquette. De pauw is ook zo extreem orthodox dat het abstract is. Denk je eens in een horizontale lijn aan de oppervlakte, die maar door en door gaat, zonder einde, en juist in die eindeloosheid ergens afbreekt of ombuigt en dan totaal de diepte in gaat, als een verborgen diepte.

Dingen die ogenschijnlijk oppervlakkig zijn kunnen juist zo belangrijk zijn. Daarom zijn we in deze ogenschijnlijk oppervlakkige wereld. Alles verbergt een les, en een ongrijpbare diepte. Wij kunnen de eeuwigheid niet grijpen zonder de sleutels die in de tijd worden aangereikt.

Wij moeten het leven op aarde zien te waarderen, en oog hebben voor de kleine details van het leven die ons worden gegeven. De waarheid zit verborgen in het kleine. "Wie het kleine niet waardeert is het grote niet weert."

De eindeloze oppervlakkigheid is wijd en breed, zo oneindig horizontaal dat het diep is. Het ravijn getuigt van een loze eeuwigheid waarin alleen de momenten parels zijn, schatten van onpeilbare waarde. De aardkloot zit vol van geheimen, de tijd is de schat, de eeuwigheid is nutteloos.

De meisjes onderwezen hem hierin. Eens kwamen ze bij hem aan de deur, en hij raakte geïnteresseerd in de taal die zij spraken. Hij was hier net nieuw in Birmingham.

Het oneindige horizontale is de sleutel tot de diepte. We kunnen niet rechtstreeks de diepte in. Dan zouden we te pletter vallen. Daarom worden we eerst in de horizontale afgrond gedreven, het schijnbare nutteloze, het dagelijks leven met al zijn toeters en bellen. De meisjes lieten hem een pauwenveer zien die ze vonden in het pauwenpark dichtbij. De binnenste cirkel was onderbroken door een inham, een afgrond. Zo legden ze het uit dat alle cirkels van het leven eerst afgebroken moeten worden om verder te kunnen komen. Daarom moet een mens leren leven met verlies, omdat hier de lijnen ombuigen en de diepte ingaan.

Leo keek de meisjes aan. Ze leken als gezonden uit de hemel. In zijn gedachten waren ze als pauwen. Hij begon het steeds meer naar zijn zin te krijgen in Birmingham. Hij hield van de levensfilosofieën die de mensen er op na hielden hier in Birmingham.

De eindeloosheid van het horizontale begint dan juist door de ongrijpbaarheid ervan te draaien als een wit hek. Zo wordt al het oppervlakkige verkeerd uitgelegd en verkeerd begrepen, en wordt alles omgedraaid. Dit gebeurt aan beide kanten van de eindeloze lijn. Stel je voor : een lijn die geen begin heeft en geen eind, dat moet wel duizelen op een bepaald moment, dat moet wel eindigen in chaos, in grote verwarring. Alleen op dat punt ontstaat de diepte, waarin je wegzinkt in de woeste zee. De pauw reikt hierin een schip aan, en neemt je mee.

Op naar Birmingham,

Op naar het pauwenpark,

Op naar het vertikale wat alleen ontstaat in het eindeloze horizontale,

Waar in grote vermoeidheid en in groot lijden en grote verwarring onze horizontale lijnen, onze horizontale reizen, worden afgebroken,

Waar het pauwenschip ons onderwijst over de zeedieptes,

Wat er groeit op de zeebodem

Op naar Birmingham,

Waar ons eigen weten afbreekt, en een nieuw weten begint,

Waar onze kortzichtige vooroordelen en fabeltjes de allesoverweldigende hoogtes en dieptes van het bestaan ontmoeten,

Van eindeloos horizontaal tot eindeloos vertikaal,

Als de wiskunde van het levensverhaal

Tijd en eeuwigheid zijn randen van dezelfde steen waarin alles ombuigt,

Het is ongrijpbaar als een waterval, als een golf van de zee,

Maar het zal je meesleuren tot dat wat was vergeten

Tijd is de sleutel tot Birmingham,

De eeuwigheid is slechts een muur,

Je kunt het niet grijpen, maar het grijpt jou,

En neemt je mee op reis, op de rug van de pauw

Ik heb de uiteindes gezien van het eindeloze horizontale en saaie,

Het zijn watervallen, en ze zullen alles overstromen,

De toekomst is allang geweest,

Ergens waar de tijd stopt en afbreekt stroomt alles terug,

Terug naar Birmingham,

Terug naar het pauwenpark,

Waar alleen de dichter nog preekt

De roep van de pauw roept ons terug,

Wie kan de roep van de pauw wederstaan ?

De Beloning

Er was een nucleaire oorlog. Midden in de nacht werd hij wakker en voelde zich zo onveilig in de stad dat hij zijn kleren aantrok, wat spullen pakte en een jas aan deed. Hij rende het huis uit. Hij moest zo snel mogelijk weg, zo snel mogelijk uit de stad. Het was hartje winter. Overal lag sneeuw. Hij rende naar het bos. Toen hij over het slootbruggetje was gegaan en langs de weg liep achter de stad was er een grote ontploffing. Hij kon niets doen dan rennen. Hij durfde niet naar achteren te kijken. Hij wist dat de stad nu brandende was. Hij wist dat er een nucleaire raket ingeslagen moest zijn. Hij wilde, want daar ging zijn verleden, daar was alles wat hij lief had.

Hij kwam bij het bos aan en moest zorgen dat hij niet uitgleed. Op sommige plaatsen was het heel glad, en op andere plaatsen was veel sneeuw. In de verte was de waterval. Hij was omringd door bomen. Hij keek naar achteren en zag alleen maar vuur. Hij wist dat er niets meer van de stad over was. Hier was hij opgegroeid. Er zouden geen sporen meer van achtergebleven zijn. Hij liep door met stevige pas. Tegelijkertijd trilde hij. Wat als het vuur hem ook zou grijpen ? En hij was duizelig.

Voor zich zag hij alleen maar sneeuw. Hij wist dat hij alleen veilig kon zijn in het bos. Hij liep daar voor uren. Het vuur was nog steeds achter hem aan. Hij begon heter en heter te worden. Dit kon niet goed gaan zo. Hij deed zijn kleren uit, en rende naar de bosrivier. Die zou hij overzwemmen. Hier was waar het vuur stopte. Het was een lange zwemtocht. Hij wist niet of hij het koud of heet had. Het leek wel alsof hij in een ander lichaam was. Eindelijk kwam hij aan de andere kant van de rivier in het bos. Er was hier een indiaan met een bootje bekleed met huiden. Hij liep op de indiaan af, en viel hem in zijn armen. "De stad is weg," zei hij. De langharige indiaan nam hem in zijn armen. "Ik weet het," zei de indiaan. De indiaan nam hem mee naar een boshut. Hier woonde de indiaan. "Er was geen hoop voor de stad," zei de indiaan met een accent. "Altijd oorlog."

De man knikte. Hij kreeg wat te drinken. "Voel je je alweer wat beter ?" vroeg de indiaan.

"Niet echt," zei de man. "Ik heb alles verloren, mijn hele familie, en al mijn vrienden."

"Wij zijn er hier voor je," zei de indiaan. "Je bent nooit alleen."

"Dank je," zei de man. "Ik begrijp waarom jullie hier wonen. Veel veiliger."

De indiaan knikte. De man moest denken aan iedereen die hij had verloren. Hij kreeg wat nieuwe kleren van de indiaan. "Het zijn vuurvogels," zei de indiaan. "Ze gaan van stad tot stad om alles te vernielen. Ze trekken families uit elkaar, die bommen en raketten."

"Ik weet het," zei de man. "Noemen jullie ze ook niet dondervogels?"

"Ja," zei de indiaan, "en dat zijn het. Ze zijn niet te vertrouwen."

"Ik wil naar huis," zei de man.

"Dit is je nieuwe huis," zei de indiaan. "Ga nooit meer terug naar de stad."

Een man wordt wakker van een nachtmerrie. Hij staat op en loopt de trap af om iets uit de koelkast te pakken. Hij trilt helemaal. Gelukkig kwam er die dag huisbezoek. Een paar uur later in de ochtend staan er twee meisjes op de stoep. Hij laat ze binnen en vertelt zijn verhaal.

"Het zijn slechts kralen van een ketting," zei één van de meisjes. "In de nachtmerrie was je net buiten de stad, over de slootbrug heengegaan, en lopende langs de weg, terwijl je alles had verloren aan de ene kant, maar jij werd ergens voor bewaard. Iemand riep jou uit je bed en zei dat je de stad uitmoest. Het is iets van de natuur wat over jou waakt. Dat is de eerste kraal. Dan in de tweede kraal ben je aangekomen in het bos, en er is overal sneeuw. Het is winter. De winter heeft alles van je afgenomen, en neemt je tot haar, als een natuurverschijnsel, maar er is nog steeds een strijd gaande. Het vuur jaagt nog steeds op je, en je bent eenzaam en depressief. Dan in de derde kraal, dieper in de natuur vind je nieuw leven, nieuwe contacten, nieuw inzicht."

De man knikte. "Dus die dromen zijn kralen om het leven beter te begrijpen?"

"Ja," zei het meisje. "Het is symboliek."

"Ik zie het," zei de man.

De volgende nacht heeft hij weer een droom. Weer ontmoet hij de indiaan die in zijn boot over de rivier gaat door de natuur, met een peddel. Hij roept de indiaan, maar die antwoordt niet, alsof de indiaan hem niet hoort. De man gaat het water in en zwemt op de boot af, maar de boot gaat sneller dan hem. Dan wordt de man wakker.

De volgende dag vertelt hij het aan de meisjes tijdens het huisbezoek. "Het is de vierde kraal," zei het meisje, wat de dag ervoor ook het woord deed. "Het betekent dat je ervoor moet werken om het nieuwe contact en het nieuwe inzicht te bewaren, en ook dat je het moet volgen. Het wil je ergens naartoe leiden."

De man bedankt de meisjes voor het bezoek en het inzicht. Hij is blij dat ze elke dag komen om hem ondersteuning te geven. Hij denkt veel na over de kralen, en schrijft het ook op. Hij merkt in hemzelf het samenspel tussen vuur en winter in zijn leven. Zij drijven hem terug tot de natuur, tot het hogere inzicht. Hij begint ook steeds meer de gevaren van de stad in te zien, hoe ze hem gebonden houden. In de natuur is vrijheid, maar een hogere soort van leiding en bescherming.

Toch kan hij ook de stad met andere ogen bekijken, als een onderdeel van de natuur. Hoe dieper hij in contact komt met de natuur, hoe meer ook alles om hem heen verandert tot een stuk natuur. Zo wordt alles bruikbaar in een hoger inzicht.

De man vindt rust in de natuur, en is dankbaar voor zijn dromenleven, wat hij als een gave ziet. De gave beschermt hem, de gave leidt hem. De meisjes noemen het een beloning, omdat hij alles heeft achtergelaten, en naar de natuur geluisterd heeft, en de natuur heeft gevolgd.

Einde

Het Meisje dat niet kon Spreken

Joop Kramer zit in een pinkstergemeente. Hij is daar ouderling. In de pinkstergemeente noemen ze dat vaak 'oudste'. Maar Joop is nog tamelijk jong. Hij is ook jeugdleider en voelt er veel voor om later zijn eigen pinkstergemeente op te richten. Joop is opgegroeid in de pinkstergemeente. Joop heeft ook een vriendin, Erin. Erin komt uit een ander land, maar dat maakt Joop niet zoveel uit. Hij is juist erg geïnteresseerd in andere culturen. Het meisje is erg geliefd in de gemeente, maar op een dag raakt ze vermist. Er wordt gedacht aan een ontvoering. De gemeente is ten einde raad, en er worden bidstonden gehouden.

Na een tijdje is Erin weer terug, maar ze kan niet praten. Wat zou er met haar gebeurd zijn? Zelfs weken erna kan ze nog niet praten. Joop neemt haar vaak mee naar zijn kamer om voor haar te bidden. In de pinkstergemeente geloven ze dat God geneest. In een dienst hoort Joop van een broeder dat ze misschien wel een boze geest heeft, maar daar wil Joop niks van weten. Joop gelooft niet dat een christen een boze geest kan hebben. Maar als het zo maanden voortduurt wil Joop toch dat hij en de andere oudsten een bevrijdingsgebed voor haar zullen bidden. Stel dat ze echt niet kan spreken door een boze geest. De oudsten voelen er niet veel voor, omdat zij ook niet geloven dat een christen een demoon kan hebben. Maar toch willen ze Joop niet teleurstellen, en samen bidden ze een bevrijdingsgebed. In het bevrijdingsgebed krijgt Erin haar stem terug, maar het is niet haar stem. 'Boze geesten hebben dit lichaam ingenomen,' zegt ze met een zware stem. 'Bwahahaha, en gij hebt de sleutel niet om hen los te laten.' Maar dan zegt één van de oudsten: 'Die sleutel hebben we wel, en dat is Jezus

Christus, kom er uit.' Maar dan beginnen de demonen te roepen en te gillen. 'Oh Jezus, ja, Jezus, nee, daar worden we bang voor. Hahahahahahahaahahaha, man, schiet toch op, we kunnen niks voor je doen.' En hoe de oudsten ook baden, de geesten vertrokken niet. 'Misschien heeft ze zonden in haar leven,' opperde één van de oudste. Een andere oudste begon te knikken ... 'of te weinig geloof ...' Maar toen namen de demonen het voor haar op : 'Misschien hebben jullie wel zonden, en misschien hebben jullie wel te weinig geloof ...'

'Ikke niet ...' blufte één van de oudsten. 'Ach, laten we niet naar zulke leugengeesten luisteren,' zei een andere oudste. Terwijl een andere oudste zei : 'Misschien houd ze ons wel voor de gek ... Joop, het is beter dat je de relatie verbreekt. Hier hebben we niets aan.' En Joop vond dat ook maar het beste. Het meisje werd aan haar lot overgelaten. Ze kwam sindsdien ook niet meer naar de gemeente. Zij was een geval waar ze geen raad mee wisten.

Inmiddels was Erin van binnen erg verbitterd geraakt, en besloot naar de discotheek te gaan. Ze had nog steeds haar stem niet, en besloot tot rust te komen bij wat muziek. Gelukkig kon ze nog wel dansen. Ze werd weleens door mensen aangesproken, maar ze kon niets terugzeggen. Na een tijdje begonnen de mensen er aan gewend te raken. Ze werd door hen gewoon geaccepteerd.

Iemand bood haar een glaasje aan, en ze dacht : 'Ja, laat ik eens diep in het glaasje gaan kijken. Misschien kom ik daar wel los van.' Het was een heel vreemd drankje, een nieuw drankje, met vreemd blauwachtig waterig spul. Het rook heel lekker, en het meisje begon te drinken. En opeens kon het meisje weer praten. De jongen die haar het drankje had gegeven wilde haar mee naar huis nemen, en het meisje dacht : 'Waarom niet ? De jongen zag er een beetje oosters uit. Bij hem thuis werd er prachtige oosterse muziek gedraaid, en hij nam haar mee helemaal naar het zolder. Ze moesten een aantal nauwe, bochtige trapjes op, en uiteindelijk waren ze in de kamer van de jongen. De jongen zette wat muziek op. Het was prachtige oosterse muziek. De jongen ging op zijn bed zitten, en het meisje kreeg een stoel. 'Wil je nog wat drinken ?' vroeg de jongen. En weer kreeg ze wat van het heldere blauwe spul. 'Er zit geen alcohol in, hoor. Mijn vader heeft het gemaakt. Het is een nieuw drankje. Mijn vader is drankjeshandelaar.' Het meisje voelde zich erg goed bij het drinken van het drankje. Het was alsof ze weer een beetje op krachten kwam. De jongen had helemaal niet in de gaten gehad dat het meisje eerst niet kon praten.

'Kom je naast me zitten ?' vroeg de jongen. Het meisje ging op het bed van de jongen zitten. De jongen gaf haar een ring. 'Dit is geen huwelijks-ring hoor,' glimlachte de jongen. 'Ik moet namelijk van mijn vader met een ander meisje trouwen. Dat is bij mijn geboorte zo vastgelegd. Maar het is gewoon een vriendschaps-ring. Ik hoop namelijk dat we goede vrienden kunnen worden.' Het meisje nam de ring aan en deed het om haar vinger. Op de ring was een klein fotootje van een oude vrouw. 'Wie is dat ?' vraagt het meisje. 'Oh,' zegt de jongen, 'dat is mijn grootmoeder, die is al dood.'

'Hield je van je grootmoeder ?' vraagt het meisje. 'Ik heb haar nooit gekend,' zegt de jongen. 'Ik heb een paar van zulke ringen ge-erfd. Het zijn vriendschaps-ringen.'

'Aan wie heb je de andere ringen gegeven ?' vraagt het meisje.

'Er was eens een meisje zoals jij,' zegt de jongen. 'Een stil en verlegen meisje. Ik heb haar zo'n ring gegeven, maar ik heb haar nooit meer teruggezien.'

'Jammer,' zegt het meisje.

'En de laatste ring is voor het meisje wat mijn vader voor me bestemd heeft. Zij krijgt dus twee ringen,' zegt de jongen.

'Maar wie is dat meisje dan ?' vraagt het meisje.

'Ach, dat weet ik nog niet, dat wil m'n vader me nog niet vertellen.' zegt de jongen.

'Zullen we dat dan nu aan hem vragen ?' vraagt het meisje.

'Ja maar ik weet niet of hij het al wil zeggen,' zegt de jongen.

'Kom, dan gaan we het proberen,' zegt het meisje.

Bij de vader aangekomen buigt het meisje voor hem en vertelt hoe ze van zijn drankjes opgeknapt is. De vader van de jongen glimlacht. Dan vraagt het meisje voorzichtig of zij mag weten met wie de jongen moet trouwen. Maar de vader wil het niet zeggen. 'Zie je nou wel,' zegt de jongen. 'Hij wil het niet.' En weer gaan de jongen en het meisje naar boven. Dan begint het meisje te vertellen over de pinkstergemeente, hoe ze daar is behandeld. Ze had daar een vriend, maar die wil ze nu nooit meer zien. De jongen weet niet goed wat een pinkstergemeente is, maar het meisje legt het hem uit. De jongen raakt geïnteresseerd, en zou wel eens naar zo'n pinkstergemeente willen. Het meisje wil onder geen enkele voorwaarde mee, en de jongen besluit alleen te gaan, samen met zijn vader.

Tijdens de dienst wordt er gevraagd of er nog getuigenissen zijn. De jongen gaat naar voren en vertelt over het meisje dat geen stem had, en dat hij het als een wonder zag dat ze nu weer kon praten. De vrouw van de voorganger zei : 'Nou, daar mogen we heel dankbaar voor zijn, dat ze door Jezus is genezen.' Maar toen stond de vader van de jongen op, en zei : 'Nee, het is gekomen door één van mijn drankjes. Ik ben drankjeshandelaar.' Ook Joop hoorde het verhaal, en dacht even aan Erin. Maar daarna dacht hij dat het wel toeval zou zijn. 'Kent zij de Heere Jezus al ?' vroeg de vrouw van de voorganger.

'Ze zat hier in de gemeente,' zei de jongen, 'maar jullie hebben haar weggestuurd.' De vrouw van de voorganger keek naar Joop. 'Ik denk dat ze het over Erin hebben,' zei de vrouw van de voorganger. 'Ja, dat klopt,' zei de vader, 'ze heet Erin.' Toen probeerde Joop zich te verontschuldigen : 'We hebben haar niet uit de gemeente weggestuurd. We vonden het alleen beter dat ik de relatie met haar zou verbreken. Ik ben namelijk oudste, en hoe moet dat met een vrouw die niet kan spreken ?' Toen ineens stond Erin in de deuropening. Iedereen schrok. Ze liep af op de oosterse jongen en omhelsde hem. Ook de vader van de jongen kwam bij haar staan. 'Zo, je ziet het, hè, ik kan weer spreken,' zei het meisje. Joop boog in schaamte zijn hoofd. Toen kwam de voorganger naar voren en richtte zich tot Erin, de jongen, en zijn vader : 'Het lijkt me wijzer voor jullie om te vertrekken.' Maar toen werd het meisje heel boos : 'Dus nu word ik voor de tweede keer afgewimpeld ? Wat zijn jullie voor een figuren ?' Waarop Joop zei : 'Je bent dronken, Erin.' Maar toen begon de jongen te schelden. 'Mijn vader verkoopt geen alcohol of sterke drank. Erin is niet dronken.' Toen pakte de vader zijn zoon en Erin bij de arm en fluisterde : 'Het is beter dat we weggaan.' En met z'n drieën liepen ze de deur uit.

Toen zei de vader dat hij hen wel wilde vertellen met wie zijn zoon zou trouwen. Inmiddels waren ze uit de gemeente gegaan, en liepen terug naar huis. Maar ineens merkte de man dat hij z'n stem verloren had. Thuisgekomen nam de man wat van z'n drankjes, maar niets hielp. 'Dat was mij dus ook een keer overkomen,' zei het meisje. 'Maar niet alleen dat. Ik was gewoon compleet weg. Ik kan me niets meer herinneren wat er gebeurd is.' En ineens was ook de vader verdwenen, als in het niets opgelost. 'Nou, bij de pinkstergemeente moeten we niet wezen,' zei de jongen, 'maar als mijn vader niet meer terugkomt, dan kan ik trouwen met wie ik wil.' En zo gebeurde het. De jongen trouwde met het meisje, en ze leefden nog lang en gelukkig.

Dochters van Jahweh

Korte Theologische Roman

Hoofdstuk 1. Morit en Ramonde

Hoofdstuk 2. Sarsia en de Verloren Altaren

Hoofdstuk 3. Belgie

Hoofdstuk 4. Het Vreemde Gevoel

Hoofdstuk 1. Morit en Ramonde

Adriaan zit in een pinkstergemeente. Er zitten hier veel vrouwen in de gemeente, en het doet allemaal een beetje matriarchisch aan. In wezen heeft Adriaan hier twintig moeders. Op een dag komt er een nieuw meisje in de gemeente. Ze doet erg geheimzinnig, en Adriaan denkt al gauw lang na over al die raadselachtige dingen die ze verteld. Wie is ze ? Wat is ze ? Waarom doet ze zo ? Of wil ze haarzelf niet laten kennen ... Is ze soms bang ? Ze is een lopende puzzel. Op een dag komt ze de gemeente binnen met een schilderij. 'Kijk eens ... voor aan de muur,' zegt ze enthousiast ... maar dan : 'Als jullie het niet willen gooi ik het weg hoor.' Ze is zo paradoxaal in haar spreken ... bijna schizofreen. Wat wil ze nou eigenlijk ?

Ze had het schilderij zelf geschilderd. Adriaan ging bijna stijl achterover. Het was een prachtig konijn met vleugels voor wat opgestapelde edelstenen in de vorm van een soort reukfles. Hoe komt ze erop. Soms was ze net een kind. Dan kon ze zomaar tijdens de getuigenissen naar voren lopen, en dan vertelde ze over de insecten en de vlinders die ze buiten had gezien, of ze had het over wat voor een avontuur Calimero op de televisie had beleefd.

Ze was een erg dromerig type, en ze kon soms zomaar ineens heel erg bang worden. Dan staarde ze voor haar uit, en dan mocht niemand bij haar in de buurt komen.

Op een dag had ze een gedicht geschreven, of een verhaal. Natuurlijk wilde ze dat graag voorlezen tijdens de getuigenissen. En daar liep ze met haar papieren naar voren :

'Als door groen sap beweeg je, door groen sap leef je, op weg naar verlichting, als je een boom bent, zul je eeuwig leven. De rest is reeds verloren. Ik weet, je leeft in bevroren dromen ... ik weet je leeft in parels verborgen ... Zo gaan de wijsheden met elkaar om ... Zij verbergen hun waarheden tussen raadsels en verhalen ... en vinden elkaar terug op verborgen en afgelegen eilanden ... kundig bouwden ze hun muren ... maar elkaar bedrogen hebben ze nooit ... Ze spreken waarheid tot elkaar, in goed verpakte flessen ... Door boeken trekken ze elkaars aandacht ... Spreek tot mij in raadselen, in verhalen ongehoord ... leidt mij door de wildernissen van het leven, waar zoveel oren klaar staan om ons te vereten ... Spreek tot mij in verhalen en gedichten, door omwegen ... We kunnen elkaar niet rechtstreeks zien ... teveel kapers op de kust ... We moeten eerst onze wereld bouwen ... Ik voel je hand door je verhaal, door jouw raadselachtige taal ... een taal van tranen en van kruizen van leugens en van pijnen ... Leer mij die taal verstaan ... Je taal is wild en gevaarlijk ... woest, want je wilt geen indringers ...'

Toen zei ze dat God dit tot haar gesproken had. Deed ze daarom altijd zo vreemd ? Was normaal doen dan veel te gevaarlijk ? Was dit ook de reden waarom we allemaal het idee hadden dat God zo weinig sprak ? Misschien sprak Hij wel op een andere manier, een manier die we nog niet goed hadden ontdekt.

Ineens zei ze : Ik heb zo'n hoofdpijn al een paar dagen. Toen ging ze zitten. Na de dienst ging Adriaan naar haar toe en vroeg of hij een kopie mocht van het gedicht. Verder zei hij er niet veel van. Misschien zou ze het wel fijn vinden als hij haar anders zou benaderen ... Niet normaal meer, maar vreemd en geheimzinnig. 'Heb je nog naar Calimero gekeken ?' vroeg Adriaan ineens.

'Adriaan, ga je met me mee naar huis, ik wil je iets laten zien ..' vroeg ze ineens nadat ze hem een tijdje geheimzinnig had aangestaard, terwijl hij wachtte op haar antwoord over Calimero. Adriaan aarzelde geen moment en zei : 'Maar natuurlijk wil ik met je mee ... Ik heb je huis nog nooit gezien.'

'Het gaat niet om mijn huis, het gaat om iets anders ... Adriaan, alsjeblieft, kom mee, ... ik heb je hulp nodig,' zei ze. Adriaan werd steeds nieuwsgieriger, en ging met Marjenne mee naar haar huis. Toen ze bij haar deur was aangekomen klopte ze eerst aan, en toen maakte ze de deur open ... 'Ja, dat doe ik altijd,' zei Marjenne, 'want ik woon hier niet alleen. God woont hier ook.' Adriaan glimlachte, en samen liepen ze naar binnen. 'Beloof me dat je me niet zult uitlachen,' zei Marjenne ... 'Ik moet je eerst wat vertellen, en daarna wil ik je het laten zien ...' Adriaan beloofde plechtig dat hij waardig met de informatie om zou gaan. Toen begon Marjenne te vertellen ... Ze vertelde dat ze in het bos een boek had gevonden dat het Eeuwig Evangelie heette, en daar stonden sprookjesachtige verhalen in ... Op een dag was ze weer in het bos, en toen verscheen er een engel aan haar, die haar leidde tot een altaar, een heel oud altaar. Nu heeft ze dat altaar in een kamer van haar huis staan ... Samen liepen ze naar boven, en in de kamer waar ze altijd haar wasgoed deed stond het altaar met een heel groot schilderij van een soort engel of vrouw erachter ... 'Dat is Morit, Adriaan,' zei Marjenne ... Zij wordt beschreven in het Eeuwig Evangelie. Op het altaar lag een boek. Marjenne vertelde dat dat het Eeuwig Evangelie was. De gebeurtenis had haar zo aangesproken, dat ze nu vaak bij dit altaar bad. 'Vertel me eens over Morit,' zei Adriaan ... Het schilderij maakte grote indruk op hem, alsof hij een groot geheimenis van God zag. Het schilderij leek zo onwerkelijk, maar ook zo echt. Adriaan had het gevoel alsof hij naast zijn eigen lichaam stond, in een andere wereld. Hij had ineens zulke andere gevoelens. 'Dat schilderij heb ik ook van die engel gekregen,' zei Marjenne ... 'het is in de hemel geschilderd ...' Adriaan had het gevoel dat hij in huilen zou uitbarsten als hij langer naar het schilderij zou kijken.

Toen begon Marjenne over Morit te vertellen. Op het schilderij had ze een soort doek om haar hoofd, en leek ze een heel klein beetje op Maria, de moeder van Christus. Marjenne vertelde over de tijd voordat de aarde herschapen werd, de tijd dat er nog allerlei andere paradijzen en scheppingen op aarde waren, ver voor de tijd van het boek Genesis. In die tijden ging het ook mis met de schepselen en stuurde God ook al Verlossers ... Morit was een schepsel geplaatst in een Hof die er was voordat God weer overnieuw begon in het boek Genesis. De aarde had een lange geschiedenis. Morit werd ook wel het hertenkind genoemd, en ze leefde helemaal alleen in die hof. Niet lang daarna werd ze door de honden van Okil

ontvoerd. De honden van Okil zijn hele oude demonen van voor het boek Genesis. Zulke voor-bijbelse demonen werden ook wel 'abers' genoemd. In het Eeuwig Evangelie werd ook gesproken over het kruis van Morit, het kruis van ontvoering, als een middel om de geestelijke wereld te leren ontdekken. Door dit altaar zou de excarnaatse bediening in werk gesteld worden. 'Excarnaatse bediening ? Wat is dat nu weer ?' vroeg Adriaan ... Maar toen pakte Marjenne het boek van het altaar en gaf het aan Adriaan ... Adriaan beefde ... Zou dit boek ook in de hemel geschreven zijn ? Volgens Marjenne stond dat ook in de bijbel, dat een engel dit boek zou brengen, als een verborgen verlengstuk van de Bijbel. Adriaan griezde bij de gedachte. Wat zou er allemaal wel niet instaan ? Marjenne keek naar zijn verschrikte gezicht, en probeerde hem te troosten. 'Lees het maar ...' zei ze. Adriaan stond als aan de grond genageld met het boek in zijn handen. Het leek wel alsof zijn handen begonnen te branden. Ge-emotioneerd legde hij het boek weer op het altaar : 'Ik kan het niet Marjenne, echt niet,' stamelde hij, en rende weg.

Marjenne begreep Adriaan wel ... Alles gebeurde ook zo snel en was ook zo overweldigend ... Maar hoe moest het nu verder ? Tijden verstreken en op een dag werd Adriaan door Marjenne gebeld ... 'Adriaan,' sprak ze bijna buiten adem ... 'ik heb nog een altaar gevonden ... Wil je alsjeblieft even bij me komen ?' Adriaan was aan de ene kant verheugd, maar aan de andere kant vroeg hij zich af of hij er wel aan toe was. Toch wilde hij haar niet nog een keer alleen laten, en kwam direkt naar haar toe. Er was nog een ander klein kamertje in haar huis waar ze het altaar had neergezet. Het altaar was niet zo groot als het altaar van Morit, en weer hing er een schilderij boven. Het was een vrouw in ridderkleding ... Het leek op een pantser met hier en daar wat versleten kleding eronder ... De lippen van de vrouw waren roodachtig in een vreemde soort roze. Adriaan was weer erg onder de indruk van het schilderij ... 'Waar haal je toch ...' stamelde hij ... 'waar haal je ...' Maar van emoties kon hij verder niets uitbrengen ... De vrouw had een langwerpige dun zwaard, bijna als een degen, en het leek wel alsof ze recht door Adriaan heenkeek. Het leek wel alsof het schilderij gewoon leefde. De vrouw heette Ramonde, en Marjenne begon direkt over Ramonde te vertellen, dat zij opgesloten zat in een huis bewaakt door ratten, maar ze mocht wel aan het einde van de dag langs de hondenhaag gaan, om aan het einde van die haag de roofdieren te voeren ... Die roofdieren zouden op een dag zo groot zijn dat ze Ramonde uit het huis der ratten zouden bevrijden. Het Ramonde-kruis was als een altaar voor de Faraatse bediening Weer wist Adriaan niet wat dat voor een bediening was, maar Marjenne vertelde hem dat het een bediening van de eindtijd zou zijn. Het zou een apocalyptische bediening zijn, beschreven in Openbaring, maar veel direkter en duidelijker in het Eeuwig Evangelie, het Boek dat zou komen. Adriaan keek met open mond naar het altaar. Het leek wel alsof het altaar zo direkt uit de hemel kwam.

Op een nacht schrok Adriaan wakker ... Ramonde stond voor hem als in helder wit licht ... 'Help me, Adriaan,' riep ze, 'breng me tot leven ... ik ... slaap ...' Direkt belde Adriaan Marjenne op, en ze kwam direkt naar hem toe ... 'Adriaan, Adriaan,'

zei ze ... 'ik ben zo blij dat je bij ons hoort ... Nu hoef ik niet alleen met dit zware juk te lopen ... Ik kan het niet alleen ... Ik heb je hulp nodig ... Dit zijn delen van de voorbijbelse geschiedenissen van Gods werk, en we moeten ze weer terugbrengen ...' Adriaan glimlachte ... maar het was een erg pijnlijke glimlach ... 'Marjenne, ik vind het allemaal prachtig ...' fluisterde hij ... 'maar ik weet niet of ik dit wel wil ...'

'Denk er nog eens goed overna,' zei Marjenne, en vertrok weer ... Ze moest Adriaan de tijd geven, maar ze was een beetje geïrriteerd over het feit dat hij zich niet radicaal opstelde ... Huilend kwam ze thuis en stortte zich voor het altaar van Ramonde ... Daarna stortte ze zich voor het altaar van Morit ... In het boek stond beschreven hoe de altaren te gebruiken ...

Hoofdstuk 2. Sarsia en de Verloren Altaren

Ondertussen heeft Adriaan veel twijfels ... Hij wist dat Marjenne zelf ook schilderde, en dat heel goed kon ... Misschien had ze zelf wel die schilderijen gemaakt ... En die altaren ? Misschien had ze die ergens bij een rommelmarkt gekocht, of in een handel voor antieke spullen ... Adriaan begon zijn leven weer voorzichtig op te pakken ... Hij kon niet zo goed tegen de opwindende die hij voelde ... Het was bijzonder en fantastisch, maar ... misschien was het wel iets te veel voor hem ...

Maar op een nacht kreeg hij weer een droom ... Weer verscheen Ramonde aan hem, en zei : 'Help me, help me dan toch ... Je bent zo verweg ... Kom dichterbij ... Maak me wakker ... zoals ik jou wakker aan het maken ben ...' Toen verscheen er een andere gestalte aan hem ... Het was een vrouwelijke engel met een zwart ridderpantser met rode kledingsdelen, en een rood gewaad ... 'Ik ben de engel Sarsia, een voorbijbelse engel,' sprak de gestalte ... 'In voorbijbelse scheppingen was er het boek 'De Troiade' waar ik in voorkom. Engelen werden toen 'arxelen' genoemd' En toen liet Sarsia hem een altaar zien, en sprak ze tot hem over haar kruis ... Ze liet hem zien dat het altaar een andere eindtijd-bediening in werking zou stellen : De Attentaatse bediening, de bediening van Goddelijke Kunst ... Ook zou dit een Goddelijk Materialisme verkondigen en creëren en het zou de hemel op aarde brengen, oftewel laten materialiseren ... Adriaan wreef in zijn ogen ... 'Herstel de altaren van Gods voorbijbelse geschiedenis, Adriaan,' sprak Sarsia ... 'Die altaren hebben jullie nodig om tot volwassenheid en volmaaktheid te komen ...'

Adriaan belde direkt Marjenne op ... Hij mocht haar daar voor wakker maken, had ze altijd tegen hem gezegd ... Adriaan was een stuk enthousiaster ineens ... Hij vertelde aan Marjenne wat er was gebeurd, en dat het voor hem meer op het maken van een puzzel begon te lijken ... Hij wist dat hij op zoek moest naar de verloren altaren ... Ze hadden er al twee, en wisten nu ook van een derde ... Adriaan wilde samen met Marjenne het platform voor de eindtijd-bedieningen herstellen ... De delen van de voorbijbelse geschiedenissen waren niet voor niets verloren geweest ... God had een plan met ze ...

De daaropvolgende dag kwam Adriaan een meisje tegen in de winkel waar hij vaak kwam ... Het meisje stond te zoeken tussen wat boeken op een stellage ... Het meisje leek erg veel op Ramonde ... Voordat Adriaan het wist stond hij al bij het meisje en staarde haar aan ... 'Pardon,' zei hij ... 'mag ik je iets vragen ...' Het meisje draaide voorzichtig naar hem toe en knikte ... 'Heet jij soms Ramonde ?' vroeg Adriaan ... in de hoop dat het Ramonde echt was ... Maar het meisje zei : 'Nee, hoe kom je daar nou bij ...'

'Oh,' verdedigde Adriaan zich ... terwijl hij ineens erg teleurgesteld was : 'ik dacht dat ik je ergens van kende ...'

'Geeft niks hoor,' zei het meisje vriendelijk en wilde weglopen ... 'Eh, ken jij misschien ook het Eeuwig Evangelie ?' vroeg Adriaan ineens ... 'Nee,' zei het meisje, 'ik ben niet kerkelijk, en ik wil daar ook niets mee te maken hebben. De kerk heeft verschrikkelijke dingen op z'n geweten ... Ik geloof meer in natuurgodinnen ...'

Toen begon Adriaan het meisje uit te leggen over de voorbijbelse geschiedenissen en dat daar ook vrouwelijke verlossers en engelen in voorkwamen, als een soort godinnen ... Misschien dat ze zo wel beter aansluiting kon vinden ... Het meisje vond het verhaal van Adriaan heel interessant, en vroeg hem naar het boek ... Adriaan vertelde haar direkt dat dat boek bij een vriendin van hem thuislag ... Na nog even wat na te praten besloot het meisje met hem mee te gaan naar het huis van Marjenne ... Toen het meisje de altaren en de schilderijen zag was ze erg onder de indruk ... Inmiddels had Marjenne het hele Eeuwig Evangelie boek gekopieerd en gaf de kopie aan het meisje ... Adriaan was er nog steeds niet aan toe, maar was wel blij dat het meisje de kopie aannam ... Ze zou bellen ...

Het meisje was erg onder de indruk, en ook had zij snel enige bijzondere ervaringen ... Niet lang daarna belde ze Marjenne op met de mededeling dat zij ook een altaar had gevonden, met een schilderij ... Het was het altaar van Davinde. Zij was opgesloten in een kooi, en moest altijd werken voor drie rovers. De drie rovers hadden wonden waar genezende zalf inzat. Altijd als ze sliepen dan haalde Davinde die zalf uit hun wonden, zodat ze steeds geneeskrachtiger werd. Het kruis van Davinde was ook zeer belangrijk voor een bepaalde eindtijd-bediening ... Het meisje had inmiddels de teksten over de altaren goed bestudeerd, en begon er ook over te vertellen naar Adriaan en Marjenne. Na een tijdje hadden ze elf altaren verzameld met elf schilderijen erboven. Sommige altaren stonden bij Marjenne in huis, anderen bij het andere meisje, Lisette, en weer anderen stonden bij Adriaan in huis. Het waren de elf poorten tot de hoofdbedieningen. In het rijtje waren meer vrouwen dan mannen ... 'De moeders en dochters van Jahweh,' noemde Lisette ze weleens ... Zou Jahweh ook vrouwen gehad hebben ?

Lisette raakt steeds meer geïnteresseerd in de voorbijbelse geschiedenis en de omliggende geschiedenissen. Ook raakt ze geïnteresseerd in de geschiedenissen rondom de kerk. Ze is er van overtuigd dat dat Gods bedoeling nooit is geweest,

zoals de kerk op z'n poten staat, en zelf vindt ze het tijd geworden om die poten onder de kerk weg te trappen ... Maar Marjenne zegt dat ze het beter voorzichtig aan kunnen pakken ... Eerst moeten ze zelf nog zoveel veranderen, en ... volwassen worden ... Terwijl Adriaan de draad van zijn leven weer voorzichtig probeert op te pakken ...

Hoofdstuk 3. Belgie

Inmiddels hebben ze besloten om de altaren met de schilderijen in een oud kapelletje in een bos neer te zetten, ergens in het Zuiden van Limburg. Het kapelletje is bijna ondergronds, en diep in het bos. Het boek hebben ze in een soort kast daar opgeborgen. Het is heel vreemd, maar soms als ze in het kapelletje zijn, dan horen ze Belgische stemmen, die ook over Belgie praten. Het kapelletje heeft een aantal gangen met ook wat kleinere zaaltjes, en wat kelders. Op een dag ontdekken de drie een geheime tunnel in één van de kelders die helemaal tot Belgie leidt. Ze beginnen zich af te vragen wat en wie die stemmen zijn ... En waarom hebben ze het over Belgie ?

Adriaan werkt als kok in een restaurant. Op een dag zit er een meisje aan een tafeltje dichtbij de keuken ... Het meisje lijkt heel veel op één van de vrouwen van de altaren. Maar Adriaan wil dezelfde fout niet nog een keer maken ... Wel vraagt hij haar even of het meisje weleens van het Eeuwig Evangelie heeft gehoord. Het meisje knikt. Ze is christen. Maar Adriaan weet dat ze het niet helemaal begrijpt. Zij denkt dat het Eeuwig Evangelie gewoon het bestaande en algemeen erkende evangelie is, terwijl het Eeuwig Evangelie het vervolg en verlengstuk daarop is ... Als Adriaan het meisje dat uitlegt kijkt ze erg verbaasd ... Ze wist niet dat dat bestond, maar Adriaan liet haar wat teksten uit het boek Openbaring zien ... Het meisje wilde het boek graag lezen, en al snel komt Adriaan met een kopie aanzetten ... Het meisje neemt het dankbaar aan, en ze praten nog even door ... Dan ineens staat de baas van Adriaan bij het tafeltje ... 'Zeg, hoor jij niet te werken ?' zegt hij nors ... Adriaan verontschuldigt zich direkt, en gaat weer aan de slag ... Naderhand gaat de baas nog even langs de keuken ... 'Adriaan, dat moet niet nog een keer zo gebeuren, want dan hebben we een probleem ... De laatste tijd ben je al wat dromerig ... Denk om de concurrentie, hè ... Er gaan verhalen over je rond dat je bij een secte zou zitten ...' zegt de baas voorzichtig ... Adriaan barst in lachen uit ... 'Een secte ? Kom, ik zou jou eens wat vertellen ...' En dan vertelt Adriaan het hele verhaal aan zijn baas ... De baas wil dat kapelletje wel eens bezichtigen, en op een dag na het werk neemt Adriaan hem mee ... De baas zelf heeft een katholieke achtergrond, en hij vindt de personages op de schilderijen wel een beetje op katholieke heiligen lijken, maar het is toch anders ... Als Adriaan hem vertelt dat die schilderijen in de hemel zijn geschilderd moet de baas even lachen ... Adriaan kijkt hem aan, en zegt : 'Het is echt waar ...' Weer kijkt de baas indringend naar de schilderijen en zegt : 'Nu ja, dat kan best wel zo zijn ... Het heeft een beetje een groene gloed'

'Een groene gloed ?' vraagt Adriaan ... 'Ik zie geen groene gloed ...' De baas vraagt of hij een vriend van hem eens mag meenemen, en uiteindelijk stemt Adriaan daarin toe ... Ook de andere twee nemen weleens vrienden of vriendinnen mee naar het oude kapelletje ...

Op een dag zit er weer een ander meisje dichtbij de keuken aan een tafeltje ... Later komt er een ander meisje bijzitten ... Eentje van hen lijkt weer heel veel op sommige vrouwen van de altaren, terwijl dat andere meisje ... Adriaan moet even slikken ... Hij voelt zijn hart kloppen, en hij weet niet waarom ... Op een gegeven moment trekt hij de stoute schoenen aan en loopt op de meisjes af ... 'Daar komt de kok,' zegt één van de meisjes ... Adriaan begint direkt over het Eeuwig Evangelie ... en de meisjes vertellen hem dat ze uit België komen ... Adriaan is als verliefd op die taal ... 'Praat, praat,' zegt hij ... 'ik vind die taal van jullie ...' stamelt hij ... 'schitterend ...' De meisjes beginnen te lachen, en beginnen hele verhalen in het Belgisch tegen hem af te steken ... Maar daar is de baas ... 'Adriaan, dit was de laatste keer ... Ik ga een ontslagbrief voor je optekenen ...' Hoe Adriaan ook probeert de man over te halen ... Niks werkt ...

De meisjes vinden het erg vervelend voor Adriaan en nodigen hem uit om met hen mee te gaan naar België voor een tijdje ... En misschien is dat wel goed ook voor Adriaan, omdat hij erg tot rust moet komen ... Sinds dat gedoe met het Eeuwig Evangelie is hij zichzelf niet meer. Hij krijgt een grote kamer in het huis waar de meisjes wonen ... Adriaan is erg verdrietig en heeft veel huilbuien, maar de meisjes troosten hem ... Gek, het is nog steeds alsof ze bij de vrouwen van de altaren behoren ... Soms nemen ze Adriaan mee naar het bos, en een andere keer naar de winkels ... Beiden vinden ze dat Adriaan wat afleiding nodig heeft ... 'Zie je, Adriaan, jullie Nederlanders hebben een hele andere mentaliteit ... Misschien dat je in België, hier, op andere gedachten komt, en dan kun je ons direkt meer vertellen over dat Eeuwig Evangelie ...' Adriaan vind het op een bepaalde manier wel grappig ... Ze zeggen 'U' en 'Gij' tegen hem ... Op een dag komen ook Lisette en Marjenne hem opzoeken in België, en ze worden al snel vriendinnen met de twee Belgische meisjes ... Op een dag besluiten ze de twee meisjes mee te nemen naar het oude ondergrondse kapelletje in Zuid Limburg ... Adriaan blijft op z'n kamer ... De meisjes komen later helemaal ontroerd thuis ... 'Dit is iets waar ik mijn leven voor wil geven, Adriaan,' zegt één van de meisjes ... De ander knikt ... Beiden beginnen ze flink te studeren in een kopie van het Eeuwig Evangelie ... 'Die leringen zijn zo prachtig,' vertelt één van de meisjes ... Terwijl de ander zegt dat ze in vuur en vlam staat ... Adriaan vind het allemaal best ... Hij had niets anders verwacht ... Daar waar de Nederlanders heel koudbloedig konden zijn, daar konden een paar Belgischen ineens heel warmbloedig zijn ... Adriaan had het vaak over de Belgen ineens, zo vaak, dat op een gegeven moment één van de meisjes zei : 'Maar nu bent gij aan het slijmen ...'

Hoofdstuk 4. Het Vreemde Gevoel

Op een dag wordt Adriaan helemaal draaiërig wakker, met een raar gevoel in zijn buik ... Hij had die nacht zo vreemd gedroomd ... Alsof hij de hele nacht bij een vrouw van zo'n altaar in de armen had gelegen ... Hij was zichzelf niet meer, en moest telkens aan haar denken ... 'Wie was het ?' vroeg één van de meisjes nieuwsgierig ... 'Ik dacht dat je celibatair was ?' Maar direkt probeert Adriaan zich te verdedigen ... 'Waarom moet je direkt aan intieme dingen denken als ik het heb over bij iemand in de armen liggen ... Dat is ook intiem natuurlijk, maar heel anders ... Heb jij nooit een keer bij je moeder in de armen gelegen ?'

'Nee,' zegt het meisje snel ... 'mijn moeder is overleden bij de geboorte ...'

'Oh, dat spijt me,' zegt Adriaan ... 'Sorry, dat vind ik echt verschrikkelijk erg ...' Adriaan is even ontdaan, maar dan begint het meisje weer door te vragen. Ook het andere meisje is er inmiddels bijgekomen ... 'Intiem met mensen zijn, dat probeer ik zoveel mogelijk te ontwijken, maar intiem met God zijn, dat is iets heel anders ... Dat is goed denk ik ...' zegt het andere meisje ... 'Ik had het niet over intimiteit,' zegt Adriaan weer, en dit keer iets harder ... 'Ik had het over een vrouw waarbij ik in de armen lag in mijn droom ... Het was meer als moederlijk ...'

'Ach, Adriaan, je moet je niet zo lopen te verdedigen, ze plaagt je alleen maar,' zei het andere meisje weer ... Adriaan zucht ... 'En toch denk ik dat ik gevaar loop verliefd te raken op die vrouw van het altaar ... En dat terwijl ik in het celibaat leef ...' zegt Adriaan ... 'Je bent niet verliefd,' zei één van de meisjes ... 'je bent gewoon overweldigd door een nieuwe en hogere vorm van liefde ... Het woord liefde zou niet eens op zijn plaats zijn, want dat is zo'n aards en vervuild woord ...' Weer zucht Adriaan ... Hij voelt zich vies, maar dat kan gebeuren als je met zo'n rein wezen in aanraking bent gekomen ... 'De vrouwen van het altaar zijn zo rein,' zei het meisje ... Het andere meisje was inmiddels weer weg ... Ze moest nog even wat was ophangen ...

Maar de hele dag voelde Adriaan zich draaiërig ... Alsof de vrouw uit de droom hem nog steeds vasthield ... 'Misschien wil ze wel wat van je,' zei het meisje ... 'In het Eeuwig Evangelie gaat het over de intieme relaties tussen de hemelse wezens en soms worden hen van de aarde daar ook bij betrokken, zodat hun reine vruchten op aarde kunnen groeien ... Dit is iets reïns ... Zo kom je los van het menselijke en aardse intieme ... Niet dat dat altijd slecht is ... maar ...' Adriaan stelde zich beschikbaar, voor als de wanhopige vrouw van het altaar daadwerkelijk hem als poort wilde gebruiken voor haar nageslacht ... 'Laat maar komen,' zei Adriaan, en direkt werd hij door een vreemde wind op de grond gesleurd, en voelde hij hemelse winden over hem heen komen die hem met hen lieten samensmelten voor nageslacht ... 'Hou me vast,' zei hij tegen het meisje ... Het andere meisje was er ook bijgekomen ... Ze zagen dat hij het heel moeilijk had, en beiden omhelsden ze hem ... Adriaan kreeg een huilbui ... 'Ik voel me zo vies ... Ik voel me zo vies ... Maar aan de andere kant wordt ik verlost van het aardse ..'

'Hier moet je even doorheen,' sprak één van de meisjes ... 'Het staat allemaal in het eeuwig evangelie ...' Daarna begon Adriaan hysterisch te huilen ... De meisjes hielden hem stevig vast ... 'Rustig maar, het is allemaal in orde ... Jij verzekert hen van nageslacht, Jij verzekert hen van nageslacht ...'

Zwetend wordt Adriaan wakker ... Wat een vreemde droom heeft hij gehad ... Over vrouwen van het altaar, over België ... over ontslagen worden ... En dat terwijl hij niet eens een kok is ... En over een kapel in Zuid Limburg ... onder de grond nog wel ... Op zijn nachtkastje ligt een boek over Sint Antonius, die in de woestijn door visioenen met vrouwen werd lastiggevalen ... En dat terwijl hij celibatair wilde leven ... Had Adriaan zich teveel in dat boek verdiept ? Nee, niet eens ... Hij had dat boek van een vriend van hem gehad, en las het gewoon ter ontspanning ... Ach, iedereen droomt weleens, dacht hij bij zichzelf ... En een mens kan vreemd dromen ... Toen draaide hij zich om, kuste zijn nog slapende vriendin, en ging naar zijn werk ...

Einde

Verborgene Vruchten

Korte Theologische Roman

Hoofdstuk 1. Het Gebedenboekje

Hoofdstuk 2. Roggio

Hoofdstuk 3. Het Beeld van God

Hoofdstuk 4. Als een Trouwe Hond

Hoofdstuk 1. Het Gebedenboekje

Rick Zandstra is een Belgische jongen en is lid van een pinkstergemeente. Op een dag komt Rick na een lange surftocht op het meer thuis. Er is een sprookjesfilm op de televisie. Een jongen en een meisje wonen in een prachtig paradijs, en hebben het goed samen ... Op een dag voelt het meisje zich niet lekker, en trekt zich terug ... De jongen begint haar na een tijdje te missen, en begint vrouwelijke eigenschappen te ontwikkelen ... Hij vertrekt naar de rand van het paradijs, op zoek naar zijn eigen vrouwelijkheid, maar valt over de rand naar beneden, en krijgt te horen dat hij niet meer terugmag, omdat hij uit balans is. Hij had zijn mannelijkheid met zijn vrouwelijkheid moeten balanceren, en niet zijn vrouwelijkheid laten overheersen. Het meisje is ontroostbaar als ze ontdekt dat de jongen vertrokken is, en begint door het woud te rennen ... Het sprookje vertelt dat ze nog steeds door het woud rent om haar geliefde te zoeken ... Rick zit als betoverd te kijken ... Het is een tekenfilm met een prachtige rode gloed ... Het land van die tekenfilm ? Roggio ...

Wat een prachtig paradijs, zegt Rick tegen zichzelf ... Daar zou ik ook wel willen wonen ... Het meisje van de tekenfilm heette Echte ... en de jongen Lirijn ... 'Wat een mafkees,' denkt Rick ... 'wie vertrekt er nu uit een paradijs' Hij kon Adam en Eva ook al nooit begrijpen ... Maar goed, die Echte was wel slim ... die bleef in het paradijs ... Maar of ze echt gelukkig was zonder die jongen ? Nee, want ze rende maar heen en weer ... Ze miste hem natuurlijk ... Wat een vreemd einde trouwens voor zo'n prachtige tekenfilm ... Het leek een beetje op Romeo en Juliet ...

'Rick, wil je wat drinken, jongen ?' vraagt zijn moeder van achter het barretje wat ze in huis hebben staan ... Achter het barretje is een ingebouwde keuken waar zijn moeder uit tevoorschijn komt ... Ze ziet er betoverend uit ... Ze moet vanavond naar een feestje ... Maar Rick heeft al een glas voor zich staan en tilt het omhoog ... 'Het leven in België is goed, mams,' zegt Rick ... 'Ik ben al voorzien ... en ik heb een prachtige dag gehad op het meer ... en nu hier bij die betoverende sprookjesfilm ...' En dan begint Rick zijn moeder over het verhaal te vertellen ... 'Dat verhaal kende ik nog niet, Rick,' zei z'n moeder ...

De volgende dag zit Rick in de kerk ... Het gaat over de Attentaatse bediening ... Ook gaat het over het balans wat er moet zijn tussen het mannelijke en vrouwelijke ... 'Vreemd,' dacht Rick bij zichzelf ... 'je zou bijna denken dat ze gisteren ook naar die tekenfilm hebben gekeken ...' De voorganger en zijn vrouw hielden beiden de

preek ... Dat deden ze weleens vaker ... Opeens begon de voorganger over die tekenfilm te praten ... Hij zei dat het een prachtige film was die zoveel van God liet zien ...

Die nacht heeft Rick een droom ... En nu was het alsof hij zelf in die tekenfilm meespeelde ... Hij rende achter Echte aan, en riep : 'Hey, stop ...' Maar Echte hoorde hem niet en rende verder ... Teleurgesteld werd Rick even wakker, maar viel toen weer in slaap ... Weer droomt hij over Echte ... 'Jij ... jij ...' zegt Echte ... 'Jij hebt me doen stoppen ... Jij hebt mij tot rust gebracht ...' Rick wordt wakker met een brede glimlach ... Zou Echte echt bestaan ... Waar kwam die tekenfilm eigenlijk vandaan ? Het was als een christelijk sprookje, maar ook weer niet ...

Lang hoefde Rick er niet over na te denken ... In de loop van de ochtend werd er gebeld ... Het was nogal vroeg, maar Rick was net opgestaan ... Er waren mensen aan de deur die het Eeuwig Evangelie verkondigden ... Rick was zo nieuwsgierig ... 'Zijn jullie een nieuwe kerk, en kennen jullie dat verhaal van Echte en Lirijn in de Hof van Roggio ?' Ze vertelden Rick dat dat verhaal uit het Eeuwig Evangelie kwam, het beloofde boek dat als vervolg en verlengstuk van de Bijbel zou worden gegeven ... 'Wij bidden tot Echte,' zeiden ze ... Ze waren met z'n drieën ... Na een tijdje liet Rick ze binnen ... Echte was één van hun heiligen ... Het verhaal dat ze vertelden deed een beetje katholiek aan ... Ze vertelden Rick dat het Eeuwig Evangelie een perfecte balans was tussen het Protestantisme en het Katholicisme ... 'Hoe bidden jullie dan tot Echte ?' vroeg Rick ... Ze zeiden dat het voor iedere gelovige van het Eeuwig Evangelie de taak was om Echte tot rust te brengen ... Zij mist haar geliefde ... de Afgedwaalde, de Verlorene, waarvan Lirijn het beeld is ... Toen vertelde Rick over zijn droom ... 'Je hebt haar hart aangeraakt,' zei één van de drie, terwijl de anderen knikten ...

'Laten we tot Echte bidden,' zei een ander ... Maar Rick vertelde dat hij van de pinkster-gemeente was, en dat hij niet zoveel voor katholieke geloofsbeleving voelde ... Wel vond hij het een prachtig verhaal ... Hij zou ook het Eeuwig Evangelie wel willen lezen ... Misschien als hij er wat meer aan toe was ... Ze spraken nog lang door, en aan het einde van het gesprek kreeg Rick een klein boekje van hen met wat gebeden tot Echte. Ook stonden er een paar plaatjes in van Echte ... Wanneer ze weer vertrokken zijn begint Rick er direkt in te bladeren ... Het zijn prachtige gebeden, dat wel ... en Rick wordt er echt rustig van ... 'Wie je ook bent, Echte, ik houd van je, en wil meer van je weten ... Openbaar uzelf aan mij ...' sprak hij diep in z'n hart ... Maar eigenlijk schrok hij een beetje van zijn eigen woorden ... Al snel denkt hij de hele dag door aan Echte ... Hij staat ermee op en gaat ermee naar bed ...

Hoofdstuk 2. Roggio

Rick besluit het boekje eens aan de voorganger te geven ... 'Hoe weten we of dit allemaal waar is ?' vraagt de voorganger zich af ... Wel vond hij het apocrief

overkomen, en hij hield altijd al van de apocriefe boeken ... Boeken met een bijbelse inslag, die het toch net niet tot de Bijbel hebben gehaald ... De voorganger zei altijd al dat de Bijbelboeken werden bepaald door vergaderingen van kerkleiders ... 'Echte, wij brengen uw hart tot rust. In uw tederheid zijn wij verborgen ...' stond er in het boekje ... 'Wij dragen uw kruis, en zeggen tot uw ziel : Waak op, en rust in de tederheid van de dag die door ons tot u komt ... Weest gegroet en gezegend, nu wij in uw voetsporen wandelen ... Ja, met u rennen wij, en met u komen wij tot rust ...' Ook de voorganger vond de gebeden prachtig ... Het ging er ook vaak over wat wij voor God konden doen, hoe wij Hem konden troosten en zelfs genezen ... Dat was voor de voorganger een goede omwenteling ... Hij vond altijd al dat de kerk teveel consumeerde ...

De voorganger zei dat ook Paulus de gelovigen weleens preeste, en dat je het goede in elkaar best wel mag loven ... Dit was dan ook om een gezonde balans te houden ... Het katholieke heiligengeloof kreeg nu toch wel een beetje waarde ... In het boekje stond ook een klein stukje over de predictaatse bediening, het geestelijk reizen, waarvan het kruis van Echte het altaar was ... Zo konden ook wij door ons gemis, en door het verlangen naar onze geliefden, geestelijk reizen, en zo het verlorene zoeken en vinden ... Dat vond de voorganger wel een mooie gedachte, vooral toen hij erachter kwam dat juist de predictaatse bediening de motor was van de territoriale oorlogsvoering ... Daar geloofde de voorganger sterk in ... De voorganger was een voorstander van het zogenaamde exorcisme ... Dit in tegenstelling tot veel andere pinksterleiders ... Die vonden dat niet zo nodig, omdat een christen volgens hen niet gebonden door een boze geest konden zijn ... Ach, misschien wilden ze elkaar gewoon niet bangmaken ...

Rick had genoeg pinkstermensen op de grond zien rollen ... Boze geesten spraken door hen heen ... Of waren die mensen dan gewoon niet echt wederomgeboren ? De voorganger zei dat iedereen demonen kon hebben ... Christenen en niet-christenen ... Maar wat nou als Echte de motor was van het exorcisme ... Dan moest zij wel heel belangrijk zijn in het plaatje van geestelijke strijd ... Misschien wel een belangrijk wapen ... Op een dag stonden de drie mensen van het Eeuwig Evangelie weer op de stoep ... Rick liet ze binnen, en even later waren ze weer in een diep gesprek verzeild geraakt .. Rick begon het steeds interessanter te vinden, maar had nog steeds zijn twijfels en vraagtekens .. Weer hadden ze wat boeken voor Rick meegenomen .. Eentje was een boek over de achtergronden van Echte, waarin stond dat ze een voorbijbelse heilige was ... Een ander boek bevatte territoriale lofzangen en principes over Echte. De betekenis en functie van aanbidding werd uitgelegd, en dat was voor Rick zeer verhelderend. Er werd gezegd dat er verschillende vormen van aanbidding waren, en dat de aanbidding verdeeld en gebalanceerd moest worden ... Aanbidding was eigenlijk een vorm van respect en verbintenis, die voortkwam vanuit een stelsel van voorwaarden en regels. Zo was aanbidding een vorm van samenwerking, en van samenhang. Weer gold dat door het vlees niet aanbeden mocht worden, maar door de Geest des te meer ... Door de Geest kwamen er steeds meer voorrechten bij. Maar wat hield die aanbidding

precies in, en hoe moest het precies gebeuren ? Moest het echt gaan zoals in pinkstergemeentes met wapperende handen, en ellenlange liederen die steeds herhaald moesten worden ? Of kregen ze te maken met de wat verfijndere vormen ? De boeken gaven op die vragen veel antwoord, en lieten ook de vele verschillen zien ... In die aanbidding scheen Echte een grote rol te spelen, want aanbidding had alles te maken met geestelijk reizen ... Zo was er een verschil tussen territoriale aanbidding en de klassieke aanbidding. Zo waren er gebeden en gezangen die ervoor zorgden dat alle engelen, heiligen en Geesten van God en andere delen van God genoeg dankzegging, respect, en lofprijs ontvingen voor hun werken en aard. Zij die van het Eeuwig Evangelie waren leerden die gebeden veelal uit het hoofd ... Zo hielpen ze mee in Gods Eeuwige Plan, en waren zij voorbidders van het Eeuwige ...

Rick had een piano, en begon sommige liederen na te spelen ... De noten stonden er gewoon bij in sommige bundels ... Rick begon ruimte in zijn kast vrij te maken voor de boeken die hij had gekregen. Ze hadden met elkaar afgesproken dat ze elke week even langs zouden komen ... Rick begon alles door te vertellen aan de voorganger en die begon het ook steeds meer reuze interessant te vinden ... Gods eindtijd-beweging was volgens hem aan het opstaan, maar hij vond ook dat ze nog steeds goed op hun hoede moesten wezen ...

Roggio was een voor-bijbels paradijs. In het Eeuwig Evangelie stonden de vruchten van dit paradijs beschreven. Terwijl Rick er in een boek iets over las begon hij een vreemde smaak in zijn mond te krijgen. Volgens het boek had God de Hof geschonken aan Zijn Geest Metensia, één van zijn vele Geesten. Volgens het boek was er ook een Hof genaamd Rietel die Hij aan Zijn Geest Mura gaf om die te behoeden. Metensia en Mura waren Geesten die zich in Openbaring voor Zijn Troon hadden gezet. Zo waren er Zeven Geesten voor Zijn troon beschreven. Ook van de hof Rietel stonden vruchten beschreven. In Rietel hadden de bewoners de eigenschappen van slangen, en in Roggio hadden Echte en Lirijn de eigenschappen van planten, bloemen, bomen en struiken. Rick vond het erg sprookjesachtig, en inderdaad zoals de voorganger zei : apocrief ... hetgeen betekent : verborgen ... Dit was het verborgene van God ... door de geschiedenis weggespoeld ... verdwenen in de golven van de tijd ...

Op een nacht had Rick een droom over Roggio ... Hij hield in die droom een zwaard vast, waaruit rood spul vloeide en daarna groen spul, om de hof te bevochtigen en vruchtbaar te maken ... Daarna kwam Echte op hem af en gaf hem een vrucht ... Dit was geen verboden vrucht, maar een verborgen vrucht ... Rick at ervan. Toen zei Echte tegen hem : 'Wie van de verborgen vruchten van het paradijs eet, zal tot nog meer verborgenheden komen, en van paradijs tot paradijs, die in de oudheid verdwenen zijn ...' Toen vertelde ze hem van een gelijkenis waarin God telkens weer lieden zendt tot de aarde om de aarde wakker te schudden ... Maar telkens worden deze lieden van de hemel teruggezonden of vermoord ... Rick herinnert zich dat zoiets dergelijks ook ergens in de Bijbel staat ... Er zijn vaker

kruisigingen geweest, ook voor het ontstaan van de huidige schepping ... En Echte wilde hem die oude kruizen laten zien, want ze waren belangrijk voor de verdere voortgang, en voor het overwinnen van de canon ...

Weer gaf Echte hem een vrucht, en Rick at weer. Het leek wel alsof hij door de vruchten ontwaakte, en hij had een licht gevoel in zijn borst ... Toen wees Echte op zijn tepel, en sprak : 'De tepel is de vertegenwoordiger van de canon ...' en ze scheurde de tepel van Ricks lichaam af, terwijl er een andere soort tepel op zijn lichaam begon te groeien ... De tepel gloeide als de zon en was als de golven van de zee ... De tepel begon te groeien en te groeien, en Echte zei dat Rick veel van de verborgen vruchten moest eten ... Ze wees hem de bomen van het paradijs aan ... Ze zei hem dat die bomen hele oude kruizen waren, en dat door de vruchten daarvan te eten Rick geestelijk zou kunnen reizen ... Rick viel voor de voeten van Echte neer, en wilde haar aanbidden, omdat ze zo heilig en rein was, en straalde als een engel of als god ... Maar Echte zei : 'aanbidt God, aanbidt zijn Geest ...' Het boek had gezegd dat de wezens van God nederig waren, en alleen in noodzaak de aandacht op henzelf richten ... Rick kon zich niet inhouden, en bleef Echte prijzen ... Maar toen begon Echte weg te rennen ... 'Oh, ga niet weg,' zei Rick bijna huilend, en merkte dat hij Echte troost begon te geven in zijn hart, en hij sprak tot haar geest, biddende ... alsof hij ineens katholiek was biddende tot een heilige ... Voorzichtig ervoer hij weer contact met haar, en langzaam kwam haar ziel dichterbij ... maar ze was als water nu ... niet meer zoals ze eerst was ... 'Oh, wat heb ik gedaan ...' zei Rick bevend ... 'Het is niet erg,' zei Echte, 'maar dit gebeurt er als mensenkinderen de hemelse realiteiten overmatig aanbidden ... Het is goed om eerst troost en genezing te brengen tot ons, en daarna pas dankzegging en lof ... Wij zijn veel te fragiel voor overvloedige adoratie ... oftewel aanbedding ... Breng je aanbedding in eerste plaats tot de Almacht van God en Zijn Geest ... En ook als je tot Hem komt, balanceer dan alles met het brengen van Troost, Hulp en Genezing ... Vraag Hem niet alleen maar dingen voor je te doen ... maar doe ook dingen voor Hem ... Hij heeft ook jouw hulp nodig, Rick ... Ook Hij hangt aan het kruis wat de mensheid voor Hem gebouwd heeft ... Dit kruis gaat veel dieper dan wat de boekjes vertellen ... Dat kruis kun je alleen ontdekken in je hart ...'

Toen begon Rick gebeden van troost en genezing tot Echte op te zenden, en langzaam werd het water waarin ze verscheen tot een vaste gestalte ... En ineens voelde hij haar hand weer op zijn hand ... 'Betekent het nu echt dat er een volgorde is van eerst Gods Geesten, dan Zijn engelen en dan Zijn heiligen ?' vroeg Rick ... 'In sommige opzichten wel,' zei Echte, 'maar het wil niet per definitie zeggen dat een Geest van God hoger is dan een engel of een heilige, of dat een engel hoger is dan een heilige ... Denk aan Christus die mens werd en heilige, en denk aan de vele engelen die Hem daarin gevolgd zijn ... Er zijn verborgenheden die je dient te ontdekken ... God doet niet zozeer aan rangen ... want de laatste en laagste rang is vaak ook de hoogste ... Er zijn geestelijke wetten waar rekening mee gehouden moeten worden ... Vaak hebben die hoge wezens opdracht om in een tussenlaag of

onderlaag te incarneren, oftewel geboren te worden ... Zo kan een kind dus de moeder zijn van zijn moeder ... en de vader zijn van zijn vader ...'

Hoofdstuk 3. Het Beeld van God

De volgende dag heeft Rick nog steeds die vreemde smaak in z'n mond ... Verder probeert hij de droom een beetje te vergeten ... Het was te mooi om waar te zijn ... Rick bemerkte dat hij veel te veel van Echte begon te houden ... en zij leefde in de geestelijke wereld, en hij op aarde ... Alhoewel de droom realistischer was en intenser dan het leven op aarde ... Het was alsof hij in de droom in vuur en vlam stond ... en zelfs afstand was zo dichtbij ... Het was een wonderbaarlijk paradijs ... maar in welk gehalte was het echt waar ? Ach, iedereen droomt weleens, dacht Rick bij zichzelf ... Maar naderhand merkte hij dat hij toch heel moeilijk van de droom kon loskomen ... Hij gaf meer waarde aan de droom dan aan zijn dagelijks leven ... Wat had hij nou eigenlijk aan al dat aardse gedoe ... En als er ergens materialisme, genot en intens gevoel was, dan was het wel in dat paradijs ... Eigenlijk had Rick er wel alles voor over ... Maar hij wist dat ieder paradijs was omringd door woestijnen ... Alleen door kruizen zou hij daar binnen kunnen blijven ... Het leek wel alsof de aarde hem pestte ... Was de aarde soms die woestijn rondom dat prachtige paradijs ? ... Was de aarde soms die rij van kruizen waaraan hij gehangen werd om binnen te gaan ? ... Het leek er wel op ... Meer en meer was het alsof de aarde de ketel was waarin hij gekookt werd ...

In mensen had Rick al nauwelijks meer interesse ... Hij moest telkens maar aan Echte denken ... Of had hij haar misschien al wel weer weggejaagd met zijn overdreven gedoe ? Iedereen viel in het niet bij Echte ... Maar ja, hij mocht haar niet aanbidden ... Hij moest haar troosten ... Rick probeerde het te onthouden ... Hij moest gebeden van troost uit zijn hoofd leren ... Daar was hij dagelijks mee bezig ... Troost en genezing ... dat wenste hij haar toe ... en veel rust ... Hij wilde haar rust zijn ... Hij wilde haar schuilplaats zijn ... Wezens zoals zij wilden niet vereerd worden, of op een voetstuk geplaatst worden ... Dat konden ze niet aan ... zulk soort gebeden belasten hen met veel te veel verantwoordelijkheid, en maakten hen tot slaaf ... Rick kon het zich goed voorstellen ... God door gebeden een slaaf ... 'God, doe even dit voor me ... God, doe even dat voor me ...' En dan dat geklaag als alles niet loopt zoals ze dat willen ... Was God niet gevormd door mensen ? In een beeld opgesloten ? Verschrikkelijk moest dat wezen ...

Rick wilde God bevrijden, en al die wezens die Hij was, en de hemelse wezens waarmee hij werkte sinds de grondlegging der grondleggingen ... Rick wilde alle delen van God daartoe kennen en begrijpen ... Zo was hij dus bij het Eeuwig Evangelie aan het goede adres ... Maar was het wel een zuivere bron, of was daar de fantasie op hol geslagen ... En wie had dan dat Eeuwig Evangelie geschreven, en waar was dan het exemplaar ? Dat moest Rick nog zien ... De mensen van het Eeuwig Evangelie kwamen alleen maar aanzetten met boeken rondom of over het Eeuwig Evangelie ... maar Rick wilde het boek zelf lezen ...

'Ja, dat was er nog niet,' zeiden ze ... Profeten zouden alleen nog maar blikken in dat hemels boek hebben geslagen ... Het was iets voor de eindtijd ... Maar ja ... wat was de eindtijd precies, en wanneer zou dat beginnen En waar in de eindtijd zou ergens dat boek dan verschijnen, en hoe ? Maar dat wisten de mensen van het Eeuwig Evangelie ook niet echt te vertellen ... Op een bepaalde manier twijfelde Rick nog heel erg ... Maar toch wilde hij doorgaan met deze studie ... want als het een secte zou zijn, dan was hij in ieder geval goed op de hoogte ... Hij zag het al helemaal voor zich ... dan zou hij de voorzitter zijn van een soort Bond tegen Sectes ... En dan stond het Eeuwig Evangelie op de zwarte lijst ... En dan moest hij daar tegen gaan prediken ... Maar ja, het Eeuwig Evangelie zou komen ... zoals in de Bijbel stond ... maar was misschien niet of niet helemaal zoals deze mensen het vertelden ... Ach, maar ja, zo was het ook met de kerken ... De één zei dit, en de ander zei dat ... Misschien zouden er ook wel verschillende stromen in het Eeuwig Evangelie komen ... Zo ging dat toch altijd ...

Rick vond dat de voorganger al ver heen was ... Nu zongen ze al uit de bundels met Territoriale Lofzangen ... De voorganger vond ze prachtig, en functioneel in het exorcisme ... Rick wist het niet ... Een beangstigend gevoel becroop hem ... Wat nou als de pinkstergemeente ineens een Eeuwig Evangelie Gemeente zou worden ? Was het niet een soort Katholieke valstrik om de heiligenverering in de kerk te krijgen ? Rick werd bijna verscheurd van binnen ... Maar toen dacht hij ineens : 'Echte, hoe zal het met haar zijn ? Of is ze door mijn twijfels weer als water geworden ?' Maar het leek net alsof Echte in zijn binnenste zei : 'Het is goed te twijfelen, Rick ... onderzoek het en behoud het goede ...'

De voorganger had ineens allerlei taal : 'De pinkstergemeente moet zich opmaken om een Eeuwig Evangelie Gemeente te worden ... Het blijft niet bij Pinksteren ... De Gemeente moet haar eindtijd-taak oppakken ...' Dat was ruige taal ... En op een dag was het dan zover ... Profeten waren bij elkaar gekomen om het Eeuwig Evangelie te smeden ... Nu werd dan echt de Bijbel verlengd ... Rick hield zijn hart vast ... Als dat maar goed zou gaan ... De voorganger had inmiddels een exemplaar, en liet het vol trots aan de gemeente zien ... Snel werden er kopieën van gemaakt, en niet lang daarna was de gemeente voller dan ooit tevoren ... Oh, wat was de voorganger trots op zijn nieuwe gemeente ... Dit zou hij in pinksteren nooit bereikt hebben ... Maar Rick begon zich steeds meer terug te trekken van de gemeente ... Al dat massale en dat overdrevene ... Daar had hij geen zin in, en hij besloot om zich aan te sluiten bij een pinkstergemeente in een naburig dorp ... Daar vonden ze die voorganger maar een rare kwiebus ... een navolger van dwaalleer ... Maar diep in zijn hart had Rick altijd aan Echte vastgehouden ... Voor hem was dat wel waardevol, want daar had hij per slot van rekening zelf over gedroomd ... Hij besloot een compromis te sluiten ... Wel een pinksterman, geen Eeuwig Evangelie man, maar toch Echte ... Een voorbijbels paradijs waar ze in woonde, genaamd Roggio ... en dan houdt het op ... Elke dag voor het slapen gaan bad hij in het geheim tot Echte ... Hij wilde dat niet aan zijn nieuwe gemeente vertellen ... Rick droeg een groot geheim met zich mee ... Ze zouden hem

waarschijnlijk beschuldigen van afgoderij ... Maar op een dag hadden ze een profeet uitgenodigd uit het buitenland ... En hij profeteerde : 'Er zit hier iemand in de zaal die bijzondere dromen van God heeft gehad over het paradijs ... Houd aan die dromen vast, want ze zijn waar ...' Na de dienst loopt Rick op de man af, en vertelt hem het verhaal ... De man glimlacht ... 'Ook God heeft z'n geschiedenissen ... Er is kerkgeschiedenis, bijbelgeschiedenis, en voorbijbelse geschiedenis en Godsgeschiedenis ... Je bent een bevoorrecht man dat de Heer je daarin heeft laten delen ...' Een enorme rust valt over Rick ... Eindelijk heeft hij het gevoel dat iemand hem begrijpt ... Na een tijdje durft hij er ook over te getuigen in de gemeente ... Daar slaat het minder aan, maar na de dienst komt er wel een profetische broeder op hem af die er wel meer over wil weten ... De man zelf heeft ook soortgelijke dromen, maar weet niet wat hij er mee moet ... Hij vertelde Rick dat hij door hem werd geïnspireerd om er meer mee te doen ... God is bezig zijn verborgen hart te delen ...

Hoofdstuk 4. Als een Trouwe Hond

De man vraagt hem hoe hij tot Echte moet bidden ... Rick legt het hem uit en de volgende dienst loopt de man recht op Rick af : 'Zeg, ik heb gedaan wat je hebt gezegd ... Het werkt ... Ik heb ook al dromen over haar gehad, waarin ze me ook van die verborgen vruchten te eten gaf ...' Rick is blij ... Hij heeft er een broeder en vriend bij die hem begrijpt ... Maar na een tijdje komt de voorganger ineens op hem af : 'Ik waarschuw jullie ... Daar waar jullie van eten, dat zijn verboden vruchten ...' zegt hij op een vreemde norske manier ... Hoe wist hij nu waar ze het over hadden ? Had hij stiekem lopen meeluisteren, of heeft er iemand voor klikspaan gespeeld ? In ieder geval was de voorganger ook snel weer verdwenen ... Rick had een akelig gevoel ... Verboden vruchten ? Nee ... maar wel verborgen vruchten ... 'Ach, laat die traditionele zak tabak toch ...' zei de man met wie hij had gesproken ... 'zo zitten al die pinkstervoorgangers in mekaar ... Het is allemaal om territorium ...' Maar toen herinnerde Rick zijn oude voorganger ... Die zou blij zijn met hun ideeën, maar die was misschien te extreem, te overdreven ... Toch vertelde Rick het even aan die man ... En zonder medeweten van Rick besloot die man eens in de oude gemeente van Rick te gaan kijken ... De man was al snel erg onder de indruk door wat er gepredikt werd, en wilde niet meer terug naar de pinkstergemeente ... Rick vond het al zo vreemd ... De man kwam in de diensten niet meer opdagen, dus op een dag besloot Rick hem te bellen. Toen Rick hoorde wat er was gebeurd had hij de neiging om de haak erop te gooien ... Hij voelde zich eigenlijk een beetje bedrogen ... Wat een verrader ...

Rick besloot zijn excuses aan de voorganger van zijn nieuwe pinkstergemeente aan te bieden vanwege de dwaalleer ... De voorganger wilde hem niet vertellen hoe hij erachter was gekomen ... Rick wilde gewoon ergens voor de volle honderd procent voor kiezen om conflicten te voorkomen, en koos voor de pinkstergemeente ... Hij wist dat hij Echte hierdoor zou verliezen, maar hij kon niet meer tegen de spanning ... Hij wilde geen dwaallichtje zijn ... En zo ging Rick op dat spoor verder, dienst na

dienst ... Soms dacht hij nog weleens aan de woorden van die profeet, maar die profeet kwam daar voor het moment niet spreken ... Totdat hij weer opnieuw werd uitgenodigd voor een preek ... Rick wilde eigenlijk niet gaan, maar toch vond hij dat hij zich niet moest aanstellen ... Misschien dat de profeet niks door zou hebben ... Maar niets was minder waar ... Midden in de preek begon de man ineens te profeteren : 'Er is hier iemand die zijn dromen van het verleden heeft verzaakt ... Laat jezelf niet indutten ...' was de boodschap ... Rick deed net alsof hij het niet gehoord had ... 'Ach, het zal wel voor iemand anders wezen,' dacht hij nog ... Maar na de dienst kwam de profeet met een strak gezicht op Rick af ... 'Je bent gewaarschuwd, Rick ... God geeft Zijn dromen niet voor niets ... Je moet iets met dat talent, die droom, doen, anders zal God dat talent van je afnemen, en ook je andere talenten ...' Rick was geschrokken ... Wat een brutaliteit ... Maar ja, daar was hij profeet voor ... Niet lang daarna vroeg Rick een gesprek met de voorganger aan ... De voorganger vond dit echt niet kunnen, en wilde de profeet niet meer uitnodigen ... Precies een week later kreeg de voorganger een oordeelsbrief van de profeet ... Daarin stond aangekondigd dat God Zijn kandelaar van de gemeente zou wegnemen, als de voorganger in zijn tradities bleef ... De profeet had hem daar al weleens op aangesproken, maar de voorganger had zich verhard ... Maar hier liet de voorganger het niet bij zitten, en belde de profeet op : 'Nu moet u eens goed luisteren, mijnheer Reilingen, u maakt hier de dienst niet uit. Ga ergens anders dit soort dingen lopen verkondigen ... Bij mij werkt het niet ... Ik ken genoeg van dat soort slappe praatjes, en ik heb ervaring met profeten ... Ook profeten kunnen het mis hebben, en daar bent u één van ... Ik wil u hierbij mededelen dat u geen geschikte kandidaat meer bent tot het verzorgen van onze diensten ... Het spijt me, maar we kunnen ons daar echt niet aan lenen ... Probeert u het ergens anders ... Dag.' Rick zat erbij ... 'Zo Rick,' zei de voorganger ... 'Ik kan er echt niet tegen dat onze gemeenteleden, de schaapjes van God, door dit soort tuig wordt lastig gevallen ... Als je ooit nog eens last met hem hebt, bel me dan op, okay ?' Rick knikte ... Een gevoel van veiligheid overspoelde hem ... Hier had hij wat aan ... Zo'n voorganger kreeg van hem een dikke tien ...

Naarmate de jaren verstreken voelde Rick zich steeds veiliger worden ... De dromen kwamen gelukkig niet terug, en hij hoorde nooit meer wat van die profeet of zijn oude gemeente ... De voorganger vertelde de gemeente vaak dat juist de traditie voor rust en vrede zorgde, voor een vaste baken op weg naar de haven ... Ja, in zekere zin was deze gemeente voor Rick de haven, en misschien zelfs als het paradijs op aarde ... Iedereen ging vriendelijk met elkaar om, en de liefde was duidelijk merkbaar ... Maar iets bleef aan Rick knagen ... Wat dat was kon hij niet goed beschrijven, en eigenlijk wilde hij er liever niet aan denken ... Wat zou hij moeten met verborgen vruchten als hier de vruchten voor het oprapen lagen ... Gepeld en wel ... met peper en zout ... Waarom zou hij naar een vreemd land moeten reizen om daar vruchten te plukken die misschien helemaal niet bestaan, terwijl hier de supermarkten vol lagen met de oude vertrouwde vruchtenstampot die zijn leven veilig stelde ... Waarom maakten sommigen het leven zo ingewikkeld ... Op deze vraag hoopte Rick een keer antwoord te krijgen ... Waarom waren er

dan ook zoveel geloven, en zoveel kerken ... Kon het niet wat makkelijker ... Het leek wel alsof die andere kerken en geloven er waren om Rick te pesten ... Waarom waren ze zo dwars ... Maar gelukkig was de voorganger van Rick een trouwe held, als een hond ... De voorganger zou wel voor Rick en de andere schaapjes willen sterven als dat moest ... Hij zou samen met hen het graf ingaan als het moest, opdat ze er samen weer uit zouden komen ... Samen uit, samen thuis ...

Einde

Reis door het Zand

Korte Theologische Roman

Freddie Dekkers zit in een Vol Evangelie Gemeente ... Op een avond spreekt er een buitenlandse gast ... Freddie heeft wat vrienden meegenomen ... Ze gaan achterin de zaal zitten ... Die vrienden van Freddie geloven niet in God, en al helemaal niet in profetie ... Maar Freddie daagde hen uit om eens mee te gaan naar een profetische dienst ... Dan zouden ze het zelf wel zien, en niet meer onder het bewijs kunnen uitkomen ... Een beetje lacherig waren ze met Freddie meegekomen ... Met de zangdienst deden ze gewoon mee, en ze hieven zelfs hun handen voor de grap op ... Eerst werd er een genezingsdienst gehouden, en aan het einde mochten mensen die een getuigenis hadden of door de Heer waren aangeraakt naar voren komen ... Ook één van Freddie's vrienden ging naar voren ... voor de grap ... Hij stak een onzinverhaal af over Jezus, hoe hij was aangeraakt ... Iedereen geloofde het ...

Later ging ook een andere vriend van Freddie naar voren, en weer geloofde iedereen het ...

Daarna werd er dus een profetische dienst gehouden ... De buitenlandse spreker begon over enkele aanwezigen te profeteren ... Aan het einde van die dienst mocht iedereen die een woord van de Heer wilde ontvangen naar voren komen ... Ook enkele vrienden van Freddie gingen naar voren ... Ze wilden nu wel eens wat bewijs zien dat God echt bestond ... Alhoewel ze niet geloofden dat er ook maar enige kans was dat dat zou gaan gebeuren ... De profeet legde zijn hand op de eerste vriend van Freddie die naar voren was gekomen ... De profeet begon eerst luid in tongen te bidden ... De vriend van Freddie had heel serieus zijn ogen gesloten ... 'Oh, jij houdt van bier drinken,' zei de profeet ... 'Wie niet,' dacht de vriend ... 'veel jongens op mijn leeftijd ...' En toen ging de profeet verder : 'Ik zie jou met een meisje zitten op een terrasje ... Je voelt je niet op je gemak, en vertrekt weer ... De volgende dag ben je ziek ...'

'Ja,' dacht de jongen bij zichzelf, 'dat is inderdaad een keer gebeurt, maar dat gebeurt zoveel mensen weleens ...' De jongen begint een beetje met z'n mondhoeken te trekken, zo van : 'Is dit alles ?' ... Dan zegt de profeet : 'Dat meisje heette Elles ... Het was je vriendin ... Maar ze heeft je bedrogen ... Ze ging er met een ander vandoor, en daardoor heb je jezelf verhard ...' De jongen dacht : 'Verrek, dat is waar ... Wat heeft Freddie die gast allemaal verteld ...' Maar toen vertelde de profeet hem over wat details die zelfs Freddie niet wist, en ook wat dingen die de jongen nog nooit aan iemand anders had verteld ... De jongen schrok hier erg van ... 'Wie ben je eigenlijk,' zei de jongen trillerig, maar toch nog een beetje grapsgewijs ... 'Wie heeft je dat verteld ... Wordt ik bespioneerd ?' De profeet lacht even en zegt : 'Neen, dat heb ik van God ...' De jongen loopt weer naar z'n plaats terug ... De andere vriend van Freddie loopt met hem mee ... Hij was veel te bang dat zijn geheimen ook geopenbaard zouden worden ... 'Ah, volgens mij is het allemaal een truc,' zegt de jongen over wie geprofeteerd was tegen Freddie ... Freddie trekt z'n schouders op ... 'Je moet het zelf weten ... Ik dacht dat ik nu wel duidelijk genoeg ben geweest ...' Maar de jongen wilde het eigenlijk niet toegeven ...

Na de dienst op de terugreis waren de jongens erg rumoerig in de auto ... Er werd niet meer over de dienst gesproken en al helemaal niet over de profeet en zijn profetieën. Als Freddie thuiskomt doet hij het licht aan en gaat even op de bank zitten ... Hij klikt de televisie aan ... Hij is erg moe, en even later valt hij in slaap ... Na een tijdje wordt hij wakker van wat getik op het raam ... het was één van de jongens ... 'Kom verder,' zegt Freddie ... Even later zijn ze diep met elkaar in gesprek ... De jongen stelt allemaal vragen aan Freddie, en Freddie probeert ze zo goed mogelijk te beantwoorden ... Het wordt laat en de jongen blijft bij Freddie logeren ... De jongen krijgt een bed in de logeerkamer ... Die nacht krijgt de jongen een droom ... Hij droomt dat hij over een muur moet klimmen die gemaakt is van kippen ... Daarna droomt hij dat hij over een muur moet klimmen die gemaakt is

van varkens ... De volgende ochtend vertelt hij de droom aan Freddie .. maar die weet niet wat de droom betekent ... Ze besluiten naar de voorganger te gaan voor uitleg, maar die verwijst hen door naar die buitenlandse profeet ... De voorganger wist wel waar de profeet nu was ... Hij maakte een rondreis door het land, en ze besloten hem in één van de diensten op te zoeken ... De voorganger ging ook mee ... Na de dienst gingen Freddie en die vriend op de profeet af ... Maar die moest snel weer weg ... Wel liet hij een telefoonnummer voor hen achter ... De volgende dag zouden ze hem op dat nummer kunnen bereiken ...

De volgende dag belde Freddie op, terwijl die vriend naast hem zat ... Freddie legde even het één en ander uit aan de profeet en gaf toen de hoorn aan de jongen ... De jongen vertelde zijn droom en wilde antwoord ... De profeet zei dat ze beter even konden langskomen ... Ze kregen een adres, en konden direkt komen ... Bij de profeet aangekomen gingen ze in een kamertje zitten ... Weer moest de jongen de droom vertellen, en de profeet zei : 'Waarom zouden we God Zelf niet om antwoord bidden ...' De profeet sloot zijn ogen, en ook de jongens deden dat ... De profeet zei : 'God zal je meer dromen gaan geven die je hierop het antwoord zullen geven ... Vannacht al ...' De profeet nodigde hen uit om bij hem te logeren ... De volgende dag keek Freddie naar het bed waar de andere jongen lag, maar er lag niemand ... 'Ach,' dacht Freddie, 'hij is vast vroeg op ... in de badkamer ofzo ...' Maar er was niemand in de badkamer ... Ook beneden was niemand ... Na een paar uur kwam de verhuurder thuis ... De verhuurder zei dat de profeet vroeg in de ochtend was vertrokken naar zijn eigen land ... Freddie vond het erg vreemd ... Was de jongen soms met de profeet meegegaan ? Freddie belde de voorganger en vertelde het verhaal ... De voorganger vond het ook vreemd ... Na een paar uur ging Freddie weer naar z'n eigen woonplaats ... Toen na een paar dagen nog geen teken van de jongen was gekomen werd de jongen als vermist opgegeven ... De voorganger had de profeet in het buitenland gebeld, maar die was niet te bereiken ...

Wanneer de profeet na een maand nog onbereikbaar is neemt de politie de beslissing om in zijn huis onderzoek te doen. Het is een groot landhuis met een zwembad. Freddie komt ook mee, en al gauw halen ze het hele huis overhoop ... Als Freddie in de kelder aan het zoeken is vindt hij bij toeval een geheime deur ... Hij drukte per ongeluk ergens tegenaan, en een wand schoof open ... Aan de deur hing een schilderij van een muis met een officierspak en een hoed op met een veer. Voorzichtig schoof Freddie de deur open. Hier was een andere donkere ruimte, die ook wel iets op een kelder leek, maar er waren hier ook wat stoffige ramen. Freddie liep helemaal door die kamer heen, en ging weer door een deur. In de verte hoorde hij geschreeuw, en even stond hij stokstijf ... Was dat niet de stem van Wilko, die vermiste vriend van hem ? Freddie kwam in een hal terecht, waarin allemaal planken lagen in modder ... De planken wiebelden een beetje ... Freddie riep : 'Wilko, ben jij dat ?' Maar er kwam geen antwoord ... Freddie liep verder, maar het werd steeds donkerder ... Weer ging Freddie door een deur, en kreeg toen de schrik van zijn leven ... Hij was in een grote felverlichte hal terechtgekomen. De hal was groot als vele zalen bij elkaar ... In het midden van de hal zag Freddie een grote

opening waarin een bol van vuur ruisde ... De bol was erg groot, als een reusachtige bal, en er waren hekken omheen. Freddie liep naar de bol toe, maar het was erg heet ... Freddie begon om de bal heen te lopen, en kwam bij een andere deur terecht. Weer hoorde Freddie geschreeuw ... Het leek uit de bal te komen, maar Freddie ging door de deur, en kwam in een andere hal terecht ... Hier was ook zo'n bal achter hekken, maar ditkeer was het een bal van rood vuur ... Freddie zuchtte ... Toen riep hij : 'Wilko, kun je me horen ? Ik ben het, Freddie ... !'

Freddie schrok wakker ... Vandaag zouden ze naar het huis van de profeet gaan ... In werkelijkheid woonde de profeet in een klein huisje ... Er stonden wat oude stoelen en verder een tafel ... Het was er een kale bedoening ... 'Toch eens in de kelder kijken,' dacht Freddie ... En terwijl de politie wat papieren doorzocht, ging Freddie de kelder binnen ... Voorzichtig ging hij van het trappetje af naar beneden ... 'Zou hier echt een geheime deur zijn ?' dacht Freddie bij zichzelf ... Freddie duwde wat spullen opzij, en vond een luik ... Voorzichtig ging Freddie door het luik naar beneden ... Hier was een oude tunnel .. Voorzichtig kroop Freddie door de tunnel ... Aan het eind van de tunnel was een opening ... Toen kreeg Freddie de schrik van zijn leven ... Door de opening zag Freddie een klein zaaltje waarin bedden stonden, met mensen erin ... 'Zou Wilko hier misschien zijn ?' dacht Freddie ... Voorzichtig klom Freddie door de opening in de zaal ... Maar toen Freddie dichterbij kwam zag hij dat het geen mensen waren, maar poppen ... En tot Freddie's grote schrik was er ook een pop van Wilko bij ... De pop leek sprekend op Wilko ... Wat zou hier toch aan de hand zijn ? Stilletjes sloop Freddie naar de deur achter de zaal, maakte hem open, maar het bleek een kastdeur te zijn ... Er lagen wat papieren in en haastig begon Freddie door de papieren te bladeren ... Maar ineens voelde hij een hand op zijn schouder ... Freddie draaide zich van schrik om ... Gelukkig, het was één van de agenten waarmee hij was gekomen ... 'Ja, vreemd,' zei de agent ... 'ik vroeg me ook al af wat die poppen moeten betekenen ... Was die profeet niet erg goed bij z'n hoofd ?' Onder één van de bedden scheen nog een luik te zitten, en samen gaan ze erdoor naar beneden ... Ze komen in een geheime lift terecht ... De agent drukt op wat knopjes en de lift gaat langzaam naar beneden ... Dan horen ze opeens de stem van de profeet door een luidspreker in de lift ... 'Zo, dus jullie hebben me uiteindelijk toch weten te vinden ? Gefeliciteerd ... Zeg, ik heb de koffie met gebak al klaar staan ... Tot zo ...' Dan na een tijdje gaat de liftdeur open, en met getrokken pistool sluipt de agent naar buiten, maar die wordt direkt vanaf de zijkant vastgegrepen, terwijl zijn pistool uit zijn handen wordt getrapt ... Freddie blijft geschrokken in de lift staan ... Gelukkig gaat de deur weer dicht, maar welke knopjes Freddie ook indrukt ... Er is geen beweging meer in de lift te krijgen ... 'Dan gaat de luidspreker weer aan : 'Welkom in mijn lift ... Ik hoop dat je je tijdens de reis zult vermaken ...' En dan gaat de lift met een loeivaart naar de zijkant ...

Freddie schrikt wakker ... Het was allemaal maar een droom geweest ... Ook de vermissing van Wilko en zelfs de profetische dienst ... Want vanavond zou die dienst pas zijn ... Maar Freddie is zo naar van de droom dat hij besluit zijn

vrienden af te bellen ... 'Ah, lafaard,' zei één van zijn vrienden ... 'Je durft het gewoon niet aan ... Ik zei je toch dat God niet bestaat, en profetie al helemaal niet ...' Maar het kan Freddie niet meer schelen .. Hij heeft er na die droom toch al helemaal geen lol meer in ... En misschien is het wel een waarschuwing van God om er niet meer naar toe te gaan ... Freddie komt in een enorme geloofscrisis terecht, en probeert eerst eens wat rust te vinden bij een gematigde kerk ... een reformatorische ... Maar als dat ook weinig resultaat oplevert besluit Freddie er voorlopig het bijltje bij neer te leggen ... Hij biedt zijn excuses aan bij zijn vrienden voor 'al dat gepreek,' en neemt het ervan ... Steeds meer begint Freddie een echt barmens te worden ... en hij raakt zwaar aan de drank ... Zo zwaar, dat zelfs zijn vrienden hem een halt toe roepen : 'Freddie, we zien je liever weer terug gaan naar de kerk dan dat je door de drank ten gronde gaat ...' houden ze hem telkens voor ... Maar Freddie wil niet meer naar de kerk ... Het lijkt of die droom hem verlamd heeft ... Wel probeert hij nog één keer in de week te bidden, maar meer en meer begint hij dat te vergeten, uit te stellen, en soms gewoon over te slaan ...

Op een dag ziet Freddie het niet meer zitten, en meldt zich aan bij een opvangcentrum ... Ook dit gaat niet goed, en Freddie belandt bij de psychiater die hem doorverwijst naar een psychiatrisch rustoord ... Hier heeft Freddie het wel naar z'n zin, en langzaam begint hij weer grip te krijgen op zijn drankprobleem ... 'Ik ben in een diepe kelder terechtgekomen ...' zegt Freddie weleens tegen de psychiater ... 'daar waar de flessen leven' Freddie bedoelt dat dan als symboliek, maar de psychiater zegt dat het wartaal is ... 'Flessen leven niet, Freddie ... Je moet wel met je beide benen op de grond blijven staan ...' Verder is de psychiater erg aardig, en Freddie wil de psychiater voor geen goud missen ...

Freddie heeft diepe gesprekken met de psychiater over vele onderwerpen ... Op een dag besluit de psychiater hem over te plaatsen naar een rustoord in het bos ... Hier kan Freddie ook proberen weer op zichzelf te wonen, met een lichtere vorm van begeleiding ... Ook worden hier weleens korte kerkdiensten georganiseerd, maar Freddie gaat eigenlijk nooit ... De enige aan wie hij de droom had verteld was zijn voorganger ... Op een dag krijgt Freddie een telefoontje van die voorganger ... De voorganger was diep geschokt ... De profeet die daar weleens sprak was terechtgesteld voor veelvoudige moord ... 'Maar is het wel bewezen ?' vroeg Freddie ... 'Laten we de rechters maar vertrouwen,' zegt de voorganger ... 'alhoewel ik me het eigenlijk niet kan voorstellen ...'

Freddie is erdoor verward ... Was die profeet echt een moordenaar ? Freddie had wel erg vreemd over die profeet gedroomd, maar dat zei natuurlijk op zichzelf niks ... Of was het allemaal waar, en wilde God Freddie en zijn vrienden daarvoor behoeden ? Freddie wist het niet ... De voorganger vertelde dat de laatste tijd de profeet weleens profetieën uitsprak die niet uitkwamen ... Sommigen zeiden dat hij daarom een valse profeet was, en er waren er zelfs bij die zeiden dat hij de doodstraf verdiende, omdat dat ergens in de Bijbel zou staan ... Maar de voorganger zei dat niet alle profetieën letterlijk waren ... Sommigen waren ook

symbolisch, geestelijk bedoeld, met een diepere betekenis ... Ook was er volgens de voorganger een verschil tussen voorwaardelijke en onvoorwaardelijke profetieën waartussen de mensen het verschil moesten kennen ...

Freddie wilde alles laten rusten ... Hij was er niet aan toe om over dit soort dingen na te denken ... Freddie vond alles te wazig om er ook maar enige zekerheid aan te geven ... Freddie wilde niet op zand bouwen, maar wilde een reis maken door het zand ...

Freddie probeerde rust te zoeken bij andere dingen ... Hij begon met het schrijven van verhalen waarmee hij het verleden probeerde te verwerken ... Ook hielp het hem af van zijn drankzucht ... Op een nacht heeft Freddie weer een droom ... Hij loopt over een pad van spiegels, waarop veel wit zand ligt ... Aan het eind van dat pad is een grot met flessen ... Als hij daar naar binnen gaat beginnen de flessen te groeien, en komen tot leven ... Eén van die flessen is rood en draagt een zwart pistool, met een zwart leren houder ... De fles geeft het pistool aan Freddie, maar Freddie brandt bijna zijn handen aan het hete leer ... Dan moet Freddie een deur openschieten, en komt weer op een pad van spiegels terecht ... Ditmaal is het pad van spiegels langer, maar nog steeds met zand, wit zand, bezaaid ... Naast hem loopt een cowboy ... Maar soms verdwijnt die in zijn schaduw ... De cowboy zegt niets, maar schiet soms ... Waarop de cowboy dan schiet is niet duidelijk ... Maar wel stroomt er dan telkens een soort sap in zijn keel ... Zuchtend wordt Freddie wakker ... Hij probeert zijn dromen te verwerken in verhalen ... Vaak blijven de betekenissen weg ... alsof hij echt door een landschap van zand reist ... Hij wil hier geen huizen bouwen ... Hij wil verder ... Wat wacht hem aan de overkant ?

Na een lange tijd krijgt Freddie weer een droom ... Weer is hij terug op de spiegelpaden met wit zand ... Plotseling staat er een sfinx voor hem ... een leeuwachtige steenachtige gedaante ... Freddie gaat op de uitnodigende rug van de sfinx zitten, en de sfinx rijdt naar voren, recht op een muur af ... Die muur is gemaakt van kippen ... Dan gaat de sfinx er dwars doorheen ... Freddie hoort een geluid alsof er flessen worden gevuld ... Maar dan ineens wordt hij wakker in de lift van de profeet ... Wat is er gebeurd ? ... Door de luidspreker hoort hij gelach ... 'Zo, hoe vond je het ritje ?' Freddie voelt zich erg draaiërig ... Is hij dan nog steeds in dat vreemde huis van die profeet ? Is hij wel echt wakker ? Freddie heeft overal pijn ... Worden zijn gedachten soms beïnvloed in deze lift ... Sterke straling ? Plotseling bemerkt Freddie dat de lift gewoon aan het draaien was, nu de lift ineens langzamer gaat ... Freddie wordt zich gewaar van een drukkend gevoel ... 'Profeet, wat wil je ?' schreeuwt Freddie ... 'en waar is Wilko ?'

Een jongen stopt met lezen ... Dit was het boek wat hij voor zijn literatuurlijst moest lezen ... Hij ziet uit naar het examen ... Dan kan hij eindelijk van school af ... Wel heel toevallig dat zijn vader ook Wilko heette ... Zijn vader was ook al heel lang vermist ... De jongen zucht ... Ineens mist hij z'n vader weer heel erg, maar op een vreemde manier is zijn vader nu ook dichterbij gekomen ... Zou hij nog leven ?

De jongen slentert van school naar huis ... Daar aangekomen laat zijn moeder hem een brief lezen ... Het is een brief van zijn vader ... Na al die jaren ... De jongen is opgelucht, maar niet als hij de brief leest ... Zijn vader schrijft daarin aan het gezin dat hij destijds expres de benen heeft genomen, omdat hij niet meer met hun moeder kon leven ... Nu woont hij dan in India ... Verderop in de brief probeert hij uitleg te geven, en de jongen krijgt hierdoor weer iets meer sympathie voor zijn vader ... Zijn vader schrijft over het drankprobleem van hun moeder ... Hij schrijft dat hij nu op een prachtig eiland woont, met schitterend witte zandpaden en vlaktes, en hij gelooft dat hun moeder hier vast en zeker van haar drankprobleem zal afkomen ... Aan het eind van de brief nodigt hij het gezin uit om te komen ... Maar de moeder van de jongen is veel te boos dat hij zo lang niets van zich heeft laten horen ... En ook de jongen vindt het net even te ver gaan om daarnaar toe te gaan, want misschien neemt hij dan weer de benen, en zitten ze alleen op dat eiland ... Het vertrouwen in hem is weg ... Wel schrijft de jongen hem een brief dat hij maar bij hen moet komen ... Maar zijn vader schrijft terug dat hij dat niet aandurft ...

Als de jongen wat ouder is besluit hij toch de reis te maken, omdat hij zijn vader toch wel erg mist ... Maar als hij daar aankomt is zijn vader er niet .. De jongen besluit gewoon in het huisje van zijn vader te leven op dit prachtige eiland ... De jongen is blij dat hij nu op de plaats van zijn vader is, maar begint zich steeds meer ongerust te maken ... Op een nacht heeft de jongen een droom en die lijkt erg veel op zo'n droom uit dat boek wat hij moest lezen ... Hij komt een sfinx tegen, springt op z'n rug, en de sfinx gaat door een muur van varkens heen, terwijl hij het geluid hoort alsof flessen vollopen ... Daar achter die muur staat zijn vader ... Maar hoe dichterbij hij bij zijn vader komt, des te meer hij begint te beseffen dat het zijn vader niet is, maar een pop die sprekend op zijn vader lijkt ... 'Wat is dit allemaal ?' brult de jongen van woede ... Dan hoort hij ineens als vanuit een luidspreker : 'Welkom, jongen, ik heb lang op je gewacht ... Ik heb koffie met gebak klaarstaan ...' Maar het is niet de stem van zijn vader ... De jongen moet denken aan die vreemde lift uit dat boek ... 'Zit ik soms in die lift van dat stomme spookhuis ?' roept de jongen hard ... Dan ineens wordt de jongen wakker in de lift ... 'Als ik het niet dacht,' denkt de jongen bij zichzelf ... Op de grond van de lift ligt wat wit zand ... 'Vreemd,' denkt de jongen ... En dan hoort hij weer door de luidspreker : 'Welkom, welkom ...' De jongen vraagt zich af of misschien ook zijn vader door de lift is ontvoerd ...

Dan springt de lift open, en de jongen kijkt rechtstreeks in zijn woonplaats ... Hij stapt uit de lift en rent naar zijn ouderlijk huis ... Maar als hij binnenkomt en in de woonkamer kijkt ziet hij zijn moeder als een pop achter de tafel zitten ... Het is een pop ... Boven vindt hij zijn zusjes en broertjes ... Allemaal poppen ... Ineens hoort hij een slurpend geluid en kijkt naar buiten ... Daar ziet hij een glibberig lang beest met vele poten wegduiken ... Het leek wel een beetje op een reuzen-duizendpoot, maar de jongen kon goed zien dat het een reptiel was ... Aan de overkant kon hij in de huizen ook de poppen zien ... ze bewogen niet ... De jongen raakte erg in paniek,

en rende tenslotte terug naar de lift ... 'Hier wil ik niet wezen...Haal me hier weg,' riep de jongen ... Maar de lift duwde de jongen weer terug, sloot zijn deuren, en vertrok ... Ten einde raad begon de jongen te huilen en te kermen ... Hij begon om zijn moeder te roepen ... Ook begon hij steeds banger te worden voor dat beest ...

En dan begint hij zelf ook heel langzaam in een pop te veranderen ... Hij probeert weer naar zijn ouderlijk huis te lopen, maar het gaat trager en trager ... Als hij bij het raam is aangekomen tikt hij erop, maar hij kan zijn handen al bijna niet meer bewegen ... Als hij naar binnen kijkt ziet hij iemand anders bij de pop van zijn moeder zitten, terwijl de poppen van zijn broertjes en zusjes ook om de tafel heen zitten. Maar wat is dat ? Diegene die naast zijn moeder zit, dat is hijzelf ... ook een pop ... Dan vallen traag zijn ogen dicht ... Verward schrikt de jongen wakker ... Hij wrijft in zijn ogen ... Hij kijkt naar de zacht en langzaam tikkende klok ... Het is al ochtend ... De zon schijnt al zo vroeg ... Op de grond ligt wit zand ... De jongen stapt uit bed ... en opent de deur ... Witte zandvlaktes, zo ver als het oog reikt ... De jongen vermaakt zich best in het vakantie-huisje van zijn vader ... Alleen het wachten is nog op zijn vader zelf ... Hier zou de jongen wel altijd willen wonen ... Het is hier zo rustig en prachtig ... De jongen rolt door het witte zand ... Achter het huisje is ook veel wit zand, dat eindigt op een strandje, en daarachter is het water ... Het witte zand is erg warm, bijna echt heet ... En naarmate het later op de ochtend wordt, wordt het zand steeds heter ... De jongen houdt van de zon, en heeft ook het gevoel dat de zon van hem houdt ... Ook al is zijn vader er nu niet Hij is toch terechtgekomen in het huisje van zijn vader ... Door het zand rolt de jongen weer terug naar het huisje, en botst tegen het lage raam aan ... Dan staat de jongen op, en gaat weer naar binnen ... De jongen begint zich steeds beter te voelen ...

Aan de muur hangen prachtige bloemenschilderijen. De jongen kijkt tussen de boeken van z'n vader ... Er zitten wat gedichtenbundels tussen ... De jongen opent één zo'n bundel waar bloemen op staan : 'Je bent een bloem, je bent mooi en wijs. Maar nog steeds zo jong, en dat benauwd me zo ... We weten niet wat we doen ... Je bent alleen ... Het andere is niet echt daar ... Jij schiep je eigen wereld' Dan bladert de jongen verder : 'Vrolijk is de nacht ... Ze huilt niet ... Maar alles wat jij hebt is verdriet ... Kom toch tot de nacht en wees vrolijk met haar ...' Weer bladert de jongen door, alsof hij ergens naar op zoek is ... 'Je bent wie je bent, maar dat is iemand die je nog niet kent ...' Snel grijpt de jongen naar een andere gedichtenbundel ... Hier staan ook bloemen op ... Weer begint de jongen te lezen ... Sommige gedichten spreken hem aan ... anderen niet ... Sommigen zijn vaag maar betoverend ... voor zover je over betovering mag spreken ... Ook liggen er wat verhalenboeken ... Het lijkt wel alsof de jongen naar iets van zijn vader op zoek is, maar hij kan het nog niet vinden ... Wel voelt hij alsof hij dichtbij is ... Hij zou hier altijd wel willen dromen en lezen en rollen door het zand ... als een reis door het zand ... Hij komt nooit echt aan, maar steeds dichterbij ... als het ontwaken van de zon ...

De Harem van Christus

Korte Theologische Roman

Hoofdstuk 1. De Lokogamen

Hoofdstuk 2. De Insectenaren

Hoofdstuk 3. De dodenreis van Christus

Hoofdstuk 4. De dominee

Hoofdstuk 5. Insectisch Dodenboek ?

Hoofdstuk 1. De Lokogamen

Ernst Eriksen was een ongelovige knaap die geïnteresseerd was in het Eeuwig Evangelie, en het boek openbaring, wat daar net voor komt. Toen de Bijbel alleen nog maar bestond uit de boeken Genesis tot en met Openbaring had Ernst geen enkele interesse, maar nu, sinds het Eeuwig Evangelie was toegevoegd ging ineens alles voor hem leven ... Ook een onderwerp zoals de antichrist begon hem ineens te

interesseren ... Ernst had een zus die wel geloofde ... Ernst had zich voorgenomen niet te gaan geloven, ook niet nu de Bijbel zoveel dikker was geworden ... Wel vond Ernst het prachtig hoe het Eeuwig Evangelie de traditionelen op de hak nam ... Ernst had een hekel aan al die conservatieve gevestigde kerken ... Ook het onderwerp 'de Lokogamen' sprak hem erg aan, dat waren de sieraden van het kruis ... De Lokogamen werden vaak als hemelse vrouwen afgeschilderd, als een soort Harem van Christus, die Hem door dik en dun steunden ... Zij waren als de vrouwen des kruizes ... En als het om vrouwen ging, dan was Ernst altijd van de partij. Ernst had een obsessie als het op vrouwen aankwam ... Niet in de verkeerde zin van het woord ... Ernst was schilder, en hield ervan om verschillende soorten vrouwen te schilderen ... Ernst was een echte vrouwenliefhebber ... Ernst had niet veel vrienden, maar wel veel vriendinnen ... Met vrouwen kon hij altijd veel beter en dieper praten dan met mannen ... Mannen hadden in zijn ogen vaak iets kouds en kils, en waren over het algemeen ook harder volgens hem ... Vrouwen die zich als mannen gedroegen, daar had Ernst echter een hekel aan ... Ernst hield van mysterieuze vrouwen ... van de stille wateren met de diepe gronden ... van die vrouwen die meer wisten dan ze lieten doorschemeren ...

Ernst had een paar verschrikkelijk moeilijke tijden in zijn leven moeten doormaken, en het waren hoofdzakelijk vrouwen die hem daar doorheen hebben geholpen ... Ja, hij had zelfs zijn leven aan hen te danken ... Dat groepje vrouwen betekende de wereld voor hem, en hij noemde ze weleens zijn harem ... Hij zag het als een Godsgeschenk, terwijl hij in wezen niet geloofde ... Nu hij dan wat over de Lokogamen had gelezen raakte hij steeds meer en meer enthousiast ... Op een dag besloot hij de Lokogamen te schilderen ... Zijn zus vond het erg mooi, en ook zijn vriendinnen ... vooral omdat de vrouwen op de schilderijen veel op hen leken ... Al snel kreeg Ernst de smaak te pakken, en begon meer schilderijen te maken van het Eeuwig Evangelie ... Naast de Lokogamen werden er veel andere hemelse vrouwen beschreven, en Ernst begon ook andere tafereeltjes van het Eeuwig Evangelie te schilderen ... De schilderijen waren erg indrukwekkend, maar Ernst wilde zich niet gelovig noemen ... Hij vond het gewoon een prachtig verhaal ... meer niet ...

Op een dag kwam er een dominee bij Ernst op bezoek, en vroeg hem of hij een bepaald verhaal in het Eeuwig Evangelie wilde uittekenen ... De dominee was bezig met het maken van een geïllustreerde versie van het Eeuwig Evangelie ... Ernst zei dat de dominee op hem kon rekenen ... Ernst schreef ook voor een schildersblad ... En op een keer had hij een stukje geschreven over de harem van Christus, en hoe hij die harem had geschilderd ... In het blad stonden ook een paar van die schilderijen afgedrukt ... Naderhand kreeg hij wat brieven van christelijke schilders die zeiden dat Christus geen harem had, en ook geen hemelse harem ... want in de hemel werd er niet getrouwd ... Ernst moest er een beetje om lachen, want dat bedoelde hij er ook helemaal niet mee ... Ernst kreeg meer positieve berichten dan negatieve ...

Hoofdstuk 2. De Insectenaren

Op een dag kwam de dominee weer langs voor het ophalen van de illustratie ... Ernst had het in zwart en wit getekend ... De dominee was erg tevreden ... Als dank gaf de dominee hem wel een hele speciale versie van het Eeuwig Evangelie ... Het was het Eeuwig Evangelie met kanttekeningen en verwijzingen, met daaraanvast een uitgebreide concordantie en achtergrondinformatie. Ernst was erg blij met het boek ... Tegelijkertijd nodigde de dominee hem uit om eens naar een dienst van de Eeuwig Evangelie Gemeente te komen ... De dienst werd gehouden in een kerkgebouw ... Ernst zou er met zijn zus en een paar vriendinnen naartoe gaan ... De dominee hield een prachtige preek over het Eeuwig Evangelie, over de Lokogamen ... Dat was nog steeds Ernsts favorite onderwerp ... In de kerk stonden ook wat beelden van het Eeuwig Evangelie ... Het deed allemaal een beetje katholiek aan ... Alleen Ernst zag nog geen beelden van de Lokogamen, en dit bracht hem op een idee ... Hij zou graag van de Lokogamen beelden willen maken ... Hiertoe zou hij zijn schilderijen gebruiken als voorbeeld ...

Na een tijdje had hij veertien beelden af, en nodigde de dominee uit om te komen kijken ... De dominee was zo overweldigd dat hij ze direkt in de kerk zou willen plaatsen ... Ernst gaf direkt toestemming ... Het was voor Ernst een hele eer dat zijn beelden in de kerk geplaatst werden, en er mochten wat schilderijen van Ernst tussenhangen ... Ook Ernsts zus was erg trots, en zijn vriendinnen ... Maar of hij door dit alles was gaan geloven ? Niks hoor ...

De dominee was een zogenaamde Insectenaar ... die geloven dat het Egyptisch geloof het verlengstuk van het christendom is ... Zij hebben de Egyptische Heilige Boeken naast de Bijbel en het Eeuwig Evangelie ... Ook hebben ze de zogenaamde Insectische boeken ... de boeken van Izu, Brannan en Lbok ... De dominee had het over sommige soorten wespen die in hun vijanden eieren legden om zo hun nageslacht de vijand te laten overnemen ... De dominee noemde dat de excarnaatse bediening ... De wedergeboorte door de slagen van de vijand ... En toen vertelde de dominee een heleboel over coconnen ... die we ook weer in het dagelijks leven terugvinden ... Ernst was direkt razend enthousiast ... Als hij gelovig zou worden, dan in het insectisch geloof ... Ernst kende wat gelovigen die naast de Bijbel ook in de Kabballah geloofden, het heilige boek van mystieke Joden ... maar dit wat hij nu hoorde deed hem bijna overstag gaan ...

Na de preek vroeg Ernst aan de dominee wat de termen Izu, Brannan en Lbok betekenden ... De dominee gaf hem een boek mee over de Insectenaren ... Ernst zou het thuis eens grondig gaan bestuderen ...

Hoofdstuk 3. De dodenreis van Christus

In de Insectische boeken kwam de paradox van God terug ... Op sommige plaatsen werd God zelfs aangevallen ... Dat moest om een goed evenwicht te bewaren, want het geloof en God werden ook door het kwaad gebruikt en ingevuld ... In het Eeuwig Evangelie stond de reis van Christus door het dodenrijk beschreven,

waarin hij door vijf poorten moest. De eerste poort is de Poort van Egypte, de tweede is de Poort van Izu, de derde is de Poort van Brannan, en de vierde is de Poort van Lbok ... Dat had Ernst nog niet gelezen ... De vijfde poort zou Christus nooit gehaald hebben ... Dat zou het werk worden van Degene die na Christus zou komen, de Zoon van Christus. De Zoon van Christus zou de sleutel van de vijfde poort van het dodenrijk dragen ... 'Karakter' is zijn naam, en hij wordt wel beschreven als een rode spinvlieg. Hij moet de poort openen van de Rode Strepen, de vijfde poort.

Toen Ernst het stuk gelezen had begon hij direkt schilderijen van deze reis te maken ... In Openbaring stond er ook al aangegeven dat er een nieuwe zoon geboren zou worden ... Als Christus door de Poort van Lbok is gekomen, dan komt Hij tot een boom waar Hij geboorte schenkt aan Zijn Zoon ... Die Boom is genaamd de Boom des Doods ... Had Christus meerdere zonen, of misschien ook dochters ? Ja, zij werden genoemd de Rode Strepen ... Zij kwamen voort uit Zijn Wonden ...

Ineens schrikt Ernst wakker ... Het was allemaal maar een droom ... Er is geen Eeuwig Evangelie, en Insectenaren ook niet ... Slaperig loopt Ernst naar de gang waar vlakbij de kamerdeur van zijn zus een kast staat waarin een Bijbel ligt ... Haastig bladert Ernst naar het boek Openbaring en begint te lezen ... Toch komt hij daar enige woorden tegen over de komst van het Eeuwig Evangelie, een nieuw boek van God ... De volgende dag besluit hij er met zijn zus over te praten ... De zus vindt het maar een vreemde droom, en heeft nog nooit van het Eeuwig Evangelie gehoord ... Ernst schrijft de droom in zijn dagboek en probeert het verder te vergeten ...

Op een dag komt Ernst in aanraking met iemand die zich een profeet noemt, en hij vraagt of Ernst weleens van het Eeuwig Evangelie heeft gehoord ... Ernst denkt na en herinnert zich dan de droom ... Als Ernst begint te vertellen, dan zegt de profeet dat het Eeuwig Evangelie echt bestaat ... Dan drukt de profeet een foldertje in Ernst z'n handen en vertrekt weer ... Op het foldertje staat de reis van Christus door het dodenrijk in het kort beschreven, en wordt er gevraagd : 'In welke Christus gelooft u' en ook : 'Kent u uw Christus'. Ook staat er een adres met tijden waarop diensten worden gehouden ... Ernst besluit er eens met zijn zus naartoe te gaan ... Ook daar wordt weer gepredikt over de reis die Christus door het dodenrijk maakte, en na afloop worden er vragen gesteld ...

Hoofdstuk 4. De Dominee

Weer schrikt Ernst wakker ... Hij bleek gewoon nog steeds te dromen ... Een droom in een droom ... En misschien droomde hij nog steeds ... Aan de muur hing een schilderij van de Lokogamen ... de Harem van Christus ... Waar was hij ? En was hij daar wel echt ? Ernst begon steeds meer te twijfelen of hij wel echt wakker was geworden ... Hij wist niet waar hij was ... Ernst kneep in zijn arm, maar had geen

gevoel ... Toen hoorde hij gelach, en werd weer wakker ... Direkt kneep hij in zijn arm ... gelukkig ... Hij voelde het ... Hij was weer gewoon in zijn eigen kamer ... Wat had hij toch wazig lopen dromen over Christus en het Eeuwig Evangelie ... En dat terwijl hij niet eens gelovig was ... Zijn zus wel ... Vandaag zouden zijn vriendinnen komen ... Hij had er een heleboel ... Met mannen kon hij nooit echt goed praten, maar met vrouwen wel ... Lacherig begon hij z'n droom aan hen vertellen ... 'Nou, één ding hebben Christus en ik gemeen,' giechelde Ernst ... 'We hebben beiden een Harem ...' Ineens kwam de zus van Ernst binnen ... Snel legde ze even wat foldertjes over het Evangelie in de hoek van de kamer, en ging toen weer weg ... Dat deed ze wel vaker als Ernst bezoek had ... Degenen die wat vaker bij Ernst kwamen lazen de foldertjes niet eens meer ... Toen de vriendinnen van Ernst aan het einde van de dag weer weg waren ging Ernst even naar zijn zus toe ... Zijn zus zat vaak op haar kamer ... Hij wilde haar de droom vertellen ... Zijn zus luisterde erg aandachtig, en vond het een prachtige droom ...

Terwijl Ernst de droom steeds meer en meer begon te vergeten, had zijn zus alles erover opgeschreven, en vroeg aan God of ze ook over het Eeuwig Evangelie mocht dromen ... Het was voor haar een extra dimensie in haar geloof ... Maar op een dag werd er in de kerk gepreekt : 'Zij die toevoegen aan de Bijbel hen zal ook toegevoegd worden de plagen die in de Bijbel beschreven staan ...' De zus van Ernst schrok verschrikkelijk, en durfde niet meer aan het Eeuwig Evangelie te denken ... Ze voelde zich ineens erg zondig ... De dominee had gezegd dat het verboden was om aan Gods Woord toe te voegen ... De zus van Ernst werd elke dag banger en banger, en op een gegeven moment kwam ze bijna niet meer van haar kamer af ... Ernst begon zich af te vragen wat er met haar aan de hand was, en ze legde ook geen foldertjes meer in de hoek van de kamer voor bezoekers ... Op een dag besluit Ernst naar haar kamer toe te gaan, om te vragen wat er aan de hand is ... Dan barst de zus los met het verhaal ... Ernst begint te lachen ... 'Ach, al die bangmakerij ... de dominee is zeker zelf bang dat hij anders zijn macht verliest ...' Maar de zus zei dat het toch echt in de Bijbel stond dat er niet aan toegevoegd mocht worden ... 'Oh, en waar staat dat dan ?' vroeg Ernst ... Maar dat wist de zus niet, want dat had de dominee er niet bijgezegd ... Ernst belde direkt de dominee op, en vertelde hem hoe hij haar zus bang had gemaakt ... Ernst vertelde over het Eeuwig Evangelie dat na het boek Openbaring zou komen, zoals de Bijbel zei, maar daar geloofde de dominee niet in. Ineens begon de dominee kwader en kwader te worden, en Ernst begon duizelig te worden, en vroeg zich af of hij wel echt wakker was ... 'Ik kom nu naar je toe,' dreigde de dominee ... En legde de hoorn op de haak ... 'Wakker of niet wakker,' dacht Ernst ... 'Ik moet naar m'n zus toe ..'

'Snel,' zei Ernst ... 'Pak je spullen ... de dominee is woest en komt hierheen ... We moeten vluchten ...'

'Kunnen we niet gewoon de politie bellen,' zegt zijn zus dromerig ... Ze heeft ineens een heel ander gezicht, maar het is toch echt zijn zus ... Maar het is al te laat ... De dominee is al binnen, en ziet eruit als een wolf of één of ander monsterlijk beest ...

'Jullie zullen de canon niet ontsnappen ... Jullie zijn gevangenen van de canon, genaamd christenen ...' Ineens begint Ernst te lachen : 'Ha, ik ben niet eens gelovig ...'

'Dat maakt niet uit,' buldert het beest ... 'Iedereen op deze aardbol is in mijn ogen een christen. En iedere christen is een gevangene van de canon ...' Ineens is zijn zus ook in een beest veranderd, en zowel zij als de dominee hebben hun klauwen voor zich, en komen langzaam op Ernst af ... Maar gelukkig, daar zijn de vriendinnen van Ernst ... Ze staan aan de deur ... De deur is open ... Ineens doet iemand het licht aan ... Ernst ligt in bed ... Het is zijn zus die hem had horen gillen ... Ernst heeft allemaal buikpijn ... Wat een verschrikkelijke nachtmerrie was dat ... Maar Ernst zei tegen zijn zus : 'Wat als ik nu nog steeds droom ...'

Hoofdstuk 5. Insectisch Dodenboek ?

Sommige mensen worden nooit echt wakker ... Zij zijn als slaapwandelaars ... Zij komen heel dichtbij, maar nooit komen zij daadwerkelijk aan ... Eén zo'n slaapwandelaar was Ernst Eriksen ... Een lang insectachtig iets met twee lange oren bladert door een boek ... Het boek gaat over de canon, de cocon der mensheid, en wat er voor wezens in die cocon ontstaan ? Insectenaren, die hun toevlucht zoeken in een Eeuwig Evangelie ... en daarna de Insectische ideeën van het heelal ontdekken ... Van gevangenis tot gevangenis gaan zij, waarin zij groeien tot een pad, een brug ... Zo worden zij één met dat wij zij preken, en staan niet meer aan de zijlijn te roepen : 'Daar moet je naartoe ...' Maar ook dit was maar een droom van Ernst Eriksen ... een droom die zovele anderen dromen, terwijl ze nooit opstaan ... Nooit de baarmoeder van deze wereld bereiken waarin ze geboren kunnen worden ... Te zwak waren zij, als fragiele eendags-insecten ... Zij konden alleen maar dromen ... maar nooit ontvangen ... Oh ja, voor veel dingen werden ze bespaard ... In zij-dimensies leefden zij, als het pad der dimensies ... zeer fragmentarisch ... Lang vasthouden kunnen ze de dingen nooit en dat is maar goed ook ... Zo kunnen ze nooit een canon voor anderen wezen ... Want wees nou eerlijk Zitten we op een tweede canon te wachten ? ... Of zou dat misschien mooi zijn voor de uitbreiding van onze gevangenis ?

De dromen zijn hen tot vrouwen, als een harem ... De dromen zijn hen vaak te snel af ... En daarom gaan ze gebukt onder diepe wonden ... En net als Christus en Karakter, begaan ze de lange reis door het dodenrijk ... om als laatste weer wat rode strepen voort te brengen ... Ja, zo gaat dat altijd ... Gevangen in een Insectisch Dodenboek gaan zij voort ... Een gevangenis die vele poorten opent, een gevangenis die 'De Vrijheid' heet ...

Langzaam bladert de lange insect met de lange oren door zijn boek ... Nog steeds de droom van Ernst Eriksen ... Zou hij nog in dit boek vermeld staan als levende ? Of als dode ... ? Als iemand die wakker is of slaapt ... Het kan Ernst Eriksen niet meer zoveel schelen ... Er staat een kaars naast de insect, en de vlam brengt Ernst

tot rust ... Hij begint zich steeds veiliger te voelen ... Ja, de cocon leidt tot vrijheid, ja, de cocon leidt tot een nieuwe cocon, tot een steeds diepere vrijheid ... waar de diepste gebondenheid explodeert ... Weer bladert de insect verder, terwijl de kaars langzaam opbrandt ... Ernst slaapt, en droomt niet meer ... Tot een diepere slaap gaat hij ... Waar hij zich niets meer hoeft af te vragen ... Waar dat zelfs niet meer kan ...

Moet hij dan alsmaar zoeken naar een antwoord ? Nee, want de slaap heeft 'nee' gezegd, en hem uit zijn droom getrokken ... Je hoeft nu alleen nog maar te slapen ...

Einde

Het Visioen

Korte Theologische Roman

Hoofdstuk 1.

Karel van Egwijk zit in een pinkstergemeente ... Hij heeft een goed contact met zijn voorganger ... Vaak komen ze bij elkaar op bezoek ... Karel is een Belg ... Hij woont in België ... Vroeger was hij een Nederlander, maar hij vond de mentaliteit van de Nederlanders te hard ... Karel werkt part time bij de belasting, en part time in één of andere spelletjeswinkel ... Karel is geïnteresseerd geraakt in een nieuwe stroming binnen de Pinkstergemeente, namelijk hen die ook het boek van de reis van Christus door de hemelen als Bijbelboek hebben ... Dit boek is genaamd de Takalan ... Het boek gaat over de hemelvaart, en eigenlijk wat er in de hemel gebeurt ... Wat Christus daar allemaal meemaakt, en de reis die Hij daar maakt ...

Karel vindt het een geweldig boek, maar praat er samen met de voorganger over wat ze ermee moeten ... De voorganger vindt het boek een beetje extreem, in de zin dat alles eigenlijk zoveel toevoegt aan zijn huidige geloof ...

Karel zou graag zien dat het boek aan de Bijbel zou worden toegevoegd, maar de voorganger voelt er meer voor om het als een profetisch bijschrift te benoemen of gewoon als apocrief ... De voorganger wil gewoon op de oude weg doorgaan, en heeft geen behoefte aan allerlei nieuwe stromingen ... Maar Karel vindt dat er niet echt veel veranderd hoeft te worden ... alleen dan dat er gepredikt gaat worden uit een extra Bijbelboek na Openbaring ...

Op een dag komt er een vrouw in de gemeente spreken ... De vrouw heeft nogal veel geestelijke gaven, en als ze soms voor iemand bid dan gaat zo iemand er weleens onderuit ... De vrouw had ook gehoord over het nieuwe Bijbelboek en was ook erg enthousiast ... Ze is niet erg voorzichtig in haar manier van prediken en al snel stuit ze de voorganger tegen de borst ... Na de preek wil hij een gesprek met haar, en spreekt zijn ongenoegen uit ... Even later zit Karel met de voorganger in de auto, en ze spreken nog even na over de vrouw ... Karel vond er niet zoveel aan, alleen dan het gedeelte over het Hemelboek van Christus, de Takalan ... Karel vond ook, net als de voorganger, dat de vrouw te veel toeters en bellen overal aanhing, zo overdreven ... De voorganger had er hoofdpijn van, en Karel kon zich er wel iets bij indenken ...

Op een dag had de voorganger er flink de pee in ... Hij liep tegen zijn vrouw te foeteren, en ook zijn kinderen vroegen zich af wat er met hem aan de hand was ... 'Paps,' zei één van zijn kinderen, 'ik ben een boek aan het lezen over het Hemelboek van Christus, over de hemelvaart. Het is zo mooi ... Wil jij het eens lezen ?'

Maar de voorganger snauwde zijn dochter af ... De volgende dag toen de voorganger in de woonkamer kwam lag het boek op de tafel ... 'Nou, toch maar eens even lezen,' dacht de voorganger ... Maar hoe meer hij las, hoe meer alles voor zijn ogen begon te tollen ... Plotseling smeed hij het boek van zich af ... Zijn vrouw kwam naar beneden rennen en vroeg hem wat er aan de hand was ... 'Je bent al tijden jezelf niet meer,' zei ze ongerust ... Maar de voorganger liep naar de deur, en ging weg, de deur hard achter zich dichtknallend ... Hij ging met zijn auto een eind rijden ... Hij had eigenlijk zin om voorlopig in een hotel te wonen en te slapen ... Hij kon de druk van het sociale leven niet meer aan ...

Hoofdstuk 2.

Uiteindelijk besloot hij naar Karel toe te gaan, zijn beste vriend ... Karel probeerde hem moed in te spreken, maar de voorganger zakte steeds verder weg, en was bang dat hij in een psychiatrisch ziekenhuis opgenomen moest worden als dat zo door zou gaan ... Hij had de vreemdste mogelijke gedachten ... Dat hij niet meer getrouwd wilde zijn enzo ... Ook dacht hij eraan om overspel te plegen ... Maar ja, met wie ?

Het kon hem niet zoveel schelen, als hij maar wegkon uit z'n gezin ... Het begon hem te benauwen ... Hij voelde zich een slaaf ... Karel begreep hem wel ... Hij wist wel dat de voorganger niet zo in elkaar zat, maar dat hij nu gewoon even onder een grote druk stond ... Waar zou die druk toch van komen ... Karel probeerde over de Takalan te praten om hem tot rust te krijgen, maar daar wilde de voorganger niets van weten ... 'Houd op over die Takalan ... Karel, ik word er gek van ... Ik kan er niet mee leven'

'Waar kun je niet mee leven,' vroeg Karel voorzichtig ... 'Met die Takalan-toestanden,' riep de voorganger ... 'Voortdurend lopen mijn gemeenteleden naar mij te klagen dat ze ook preken over de Takalan willen hebben, en een Bijbel met de Takalan ... Ik word er gek van ... en zelfs jij, mijn beste vriend Laat maar' Het hoge woord was er uit ... Boos liep de voorganger weg, terwijl Karel onthutst achterbleef ... Een paar dagen later kreeg Karel een telefoontje van de voorganger uit het psychiatrisch ziekenhuis ... 'Het is zover, Karel ... hieperdepiep ...' zei hij ... 'Heb je nu je zin ?' Karel wist niet hoe hij het had ... 'Hoe bedoel je ?' vroeg Karel ... 'Nou,' zei de voorganger ... 'Dit is toch wat je wilde ? James Bond uit de weg ruimen ... Jij vuile wolf, nu kun je de gemeente ... mijn schapjes ... overnemen ...' Plotseling begon de voorganger te lachen ... 'Ach, ik maak maar een grapje ...' Karel was opgelucht ... 'Zeg Karel,' zei de voorganger ... 'Ik heb het hier prima naar mijn zin ... Ik ben hier helemaal in de rust en heb een eigen kamer met TV ... Zou jij niet voor zolang de gemeente willen overnemen ?' Nou, dat vond Karel wel een hele eer, maar ook een belastende opdracht ... 'Je mag aan de slag gaan hoor met die Takalan,' zei de voorganger ... 'De gemeenteleden zullen zo hun zin krijgen ... Ik moet voorlopig hierblijven ...' Karel nam het aanbod aan, en beloofde snel langs te komen bij de voorganger ...

De gemeenteleden hadden het erg met de voorganger te doen ... Alhoewel hij niet de makkelijkste was hielden ze allemaal wel erg veel van hem ... Maar ze vonden dat Karel het goed deed ... Karel sprak honderduit over de Takalan ... Dat zou de voorganger nooit doen ... Op een dag kreeg Karel weer een telefoontje van de voorganger ... 'Karel,' zei de voorganger ... 'ik moet je iets in vertrouwen vertellen ... De echte reden dat ik hier zit, de echte reden waarom ik zo onder druk sta ... Weet je nog dat ik mezelf bij het vorige telefoongesprek James Bond noemde ? Pssst ...' fluisterde de voorganger 'Ik had het met meerdere vrouwen ...' De voorganger klonk erg verward ... 'Meerdere vrouwen, Karel ... Ik wil niet dat mijn vrouw hier achterkomt ... Maar ik wil niet meer bij haar terug ... Ik zou doodgaan ... Ik kan het gezinsleven niet aan ... Mijn vrouw benauwd me ... Ik heb adem nodig ... Ik ben gewoon een levensgenieter Ik geloof niet dat God ons geschapen heeft om één vrouw te hebben ...'

'Oh, jij bent echt gek geworden,' zei Karel een beetje boos ... 'Oh, wat vind ik dit erg, vooral voor je vrouw, en misschien je kinderen.' ... En weer hoorde Karel gelach aan de andere kant van de lijn ... 'Ik zit je weer in de maling te nemen, Karel ... Ben je vergeten hoe ik in elkaar zit ?'

'Ach, vroeger was je niet zo,' zei Karel verslagen, nog steeds natrillend ... Karel voelde zich een beetje lam worden ... Nee, leuk vond hij het niet ... 'Hebben ze je soms medicijnen gegeven?' vroeg Karel ... 'Ja, Karel,' zei de voorganger 'Ik word helemaal high van dat spul ... Niet dus Ik moet hier weer weg, Karel ...' Karel ging hem direkt ophalen ... Nee, dat psychiatrische ziekenhuis was niks voor de voorganger ... 'Je kunt wel een tijdje bij mij wonen,' zei Karel ... De voorganger stemde er mee in ... Op een dag zag de voorganger de Takalan op tafel liggen ... Hij grijpt het vast en begint erin te lezen ... Hij had eigenlijk alleen maar boeken over de Takalan gelezen, maar nog nooit de Takalan zelf ... De voorganger wordt er erg door aangegrepen, en zit uren op de bank voor zich uit te staren ... 'Hier kunnen we iets mee,' zegt hij zacht ... 'hier kunnen we' Dan komt Karel binnen ... 'Ik zie dat je door de Heer bent aangeraakt,' zegt Karel ... 'Ja,' zegt de voorganger 'ik wil naar een klooster Ik wil naar de monniken van de Takalan ... Ik wil de Takalan bestuderen' Karel knikt, en is blij ... ook opgelucht ... 'Ik weet niet of er al zo'n klooster bestaat, maar we kunnen eens navraag doen ... Na wat rond te hebben gebeld heeft Karel een adres voor de voorganger Er blijken inderdaad al Takalanse kloosters bestaan ... De voorganger kan er direkt terecht ... Karel is zo enthousiast dat hij zelf ook meewil ... Ze krijgen beiden een kamer in het klooster voor onbeperkte tijd ... Ze krijgen daar veel dromen en visioenen over de Takalan tijdens hun verblijf, en na die periode vertellen ze alles in de gemeente ...

Hoofdstuk 3.

Maar de voorganger is zo overgevoelig en er eigenlijk helemaal niet klaar voor ... Snel besluit hij zich weer terug te trekken ... De voorganger wordt voor een tweede periode op het klooster aanvaard ... Dit alles om bij te komen, en om diepere ervaringen te hebben met de Takalan ... Voor Karel zit de vakantie erop ... Ook werd hij niet aanvaard voor een tweede periode ... De tweede periode is alleen voor hen bestemd die hulp nodig hebben ... Karel preekt ondertussen veel over wat de voorganger hem vertelt ... Ook anderen uit de gemeente beginnen hun eerste periode op het klooster ... Zo hebben ze ook wat meer contact met de voorganger ... Maar die vindt het moeilijk om mensen van vroeger te moeten zien ... Het ligt de voorganger erg zwaar, en ten slotte wordt hij overgeplaatst naar een ander klooster, dat diep in het bos ligt ... De voorganger kan hier nog beter tot rust komen, maar dit is wel een klooster waar je wordt opgeleid om monnik te worden ... Eigenlijk wil de voorganger dat niet ... maar terug naar de samenleving wil hij ook niet ... Ondertussen krijgt hij steeds hevigere ervaringen van de Takalanse leer ... Hij ontvangt veel dromen en visioenen van de Heer, meer dan ooit tevoren ...

Al gauw geeft de voorganger soms wat les aan kleine groepjes op het klooster ... Maar eigenlijk kan hij dit niet aan ... Dan op een dag komt er een monnik naar de voorganger dat er in het bos nog een kleine hermitage vrij is, waar de voorganger in alle rust mag wonen en studeren ... De voorganger neemt het aanbod direkt aan ... Hij heeft nu alleen nog maar contact met Karel per brief ... en heel soms komen de monniken van het klooster langs voor een kort gesprek ... Maar dat gebeurt

steeds minder ... Karel beschouwt de brieven van de voorganger als heilig, en preekt zelfs tot de gemeente vanuit die brieven ...

Zo gaat dat een tijdje door, en op een dag verschijnt Christus aan de voorganger ... Christus draagt een wit lichtend en zacht gewaad als een soort spreij ... Hier en daar hangen wat veertjes, en Christus heeft ook een witte veer in zijn haar ... Het is een beetje een donzige veer ... Christus stapt op de voorganger af, en raakt hem aan ... De voorganger begint te trillen ... Christus haalt een veer van zijn gewaad af en geeft de veer aan de voorganger ... De voorganger durft zich bijna niet te bewegen 'Je maakt zeker een grapje ...' zegt de voorganger ... 'Zeg dat het niet waar is ... Waaraan heb ik deze eer te danken ...' Maar Christus zegt niets, en begint door de kamer van de voorganger te lopen ... overal verschijnt een lichtend zacht poeder ... De voorganger begint in tongen te bidden ... 'Ik ga je een diepe genezing in je emoties geven,' zegt Christus ... De voorganger buigt voorover en begint te snikken ... Hij voelt de Hand van Christus zo diep ... Ook Christus begint in tongen te bidden ... een vreemde taal, als de taal der duiven ... Zo heeft de voorganger het nog nooit gehoord ... De voorganger voelt zich van binnen wegsmelten ... 'Zendt me niet terug naar die arena ...' smeekt de voorganger tot Christus ... 'Laat me hierblijven ...' Christus kijkt hem geruststellend aan ... 'Je hoeft hier niet weg,' zegt Christus ineens ... Weer haalt Christus een veer van zijn gewaad af en geeft het aan de voorganger ... Weer begint de voorganger te trillen ... 'Jij weet wat ik in de hemel gedaan heb, hè ?' zegt Christus ... De voorganger knikt ... 'Ik ben over de gouden rivier gegaan, en over de zilveren rivier, om tot de boom des hemels te komen ... Vandaaruit heb ik Mijn Duif gezonden ... Mijn Geest ... Ik heb de oranje zee van vuur bezwommen, en ben gekomen tot het natte bos ... Hier heb ik Mijn Geest losgelaten, voor een tweede maal ... En de emotie boven het natte en het droge is hier tot mij gekomen ... Boven het natte en droge is een pad tot de Eeuwige Weide, een ladder ... Christus omhelsde de voorganger, en zei dat Hij deze emotie aan hem wilde schenken ... De voorganger trilde ... Wat voelde hij toch in zich komen ? Waren dit de vogels van de Heer ? De voorganger voelde hoe alle kracht uit hem wegvloede ... 'Je hoeft hier niet meer weg,' zei Christus ... De voorganger voelde zich alsof hij in water lag, maar dit water was zo dik als lagen van zachte dekens ... De voorganger begon te ijlen, alsof hij hevige koorts had Boven hem leek het alsof er een reusachtige vogel of reusachtig vliegtuig zweefde ... Het was als een vliegend skelet, of als een lichaam waar geen huid over zat ... Een traan viel vanuit de vogel op de schoot van de voorganger ... 'Je zult je goed voelen,' zei Christus ... 'want ik ga je gevoel genezen ...' De voorganger begon nog heviger te trillen en te zweten ... Wat gebeurde er toch in hem ... Opeens werd de voorganger overspoeld door zachtheid ... Het leek wel alsof de voorganger op een bovennatuurlijk zachte bank zat ... met zoveel haren en veren ... allemaal wit ... als de vacht van een hemels dier ... Een reusachtig insect verscheen voor de voorganger ... met daarachter een gestalte met een kap en een gewaad ... Weer werd de voorganger door zachtheid overspoeld ... De voorganger kreeg stuip trekkingen ... en rillingen ... Het was alsof er zacht spul in het lichaam van de voorganger was dat op het punt stond om uit te barsten ... De voorganger voelde

zichzelf als een vulkaan ... Plotseling riep Christus : 'Takalan' ... De stem was erg indringend, en de voorganger voelde zichzelf als zwemmende in een zee van zachtheid ... Hij leek te overstromen ... 'Het is één ding om de Geest te ontvangen en gedoopt te zijn in de Geest ... Nu zul je komen tot de verzachting en de overstroming van de Heilige Geest ...' Weer barst de voorganger in snikken uit ... Alles van binnen lijkt naar buiten te komen ...

'Zie, daar is een eerste zegen die de wedergeboorte is, een tweede zegen die de doop in de Geest is, een derde zegen die de gebondenheid in de Geest is en een vierde zegen die daaruit moet voortvloeien : De overstroming van de Heilige Geest ...' sprak Christus ... 'Boven het natte en droge is de emotie Saakse, en zij leidt tot diepe verzachting, maar zelfs tot boven de strijd tussen hardheid en zachtheid ... Saakse blust de overmaat aan vuur, en regelt en verdeelt deze ... Boven de strijd tussen hardheid en zachtheid komt Saakse uiteindelijk aan in Luchtse, waar nog diepere overstromingen zijn ... Ook de christen zal deze reis moeten begaan ...'

De volgende ochtend als de voorganger wakker wordt schrijft hij een brief naar Karel om hem dit alles te vertellen ... Nog steeds lijkt het alsof alles in hem overstroomt ... En hij heeft visioenen van de zachtste zeeën die hij ooit heeft gezien ... Eén ding is zeker : Hij wil hier blijven, en zien hoe alles zich uitwerkt ...

Een vlinder zit voor het raam ... De voorganger raakt in gedachten verzonken, en krijgt het indrukwekkendste visioen dat hij ooit had gehad ... Stromen van zachtheid golven zijn hoofd binnen, en weer komt Christus op hem af, die hem een takje geeft ... Weer voelt de voorganger zich alsof alles van binnen overstroomt ... 'Gij zult gaan van overstroming tot overstroming,' spreekt Christus ... 'en gij zult uw gevoelens zien genezen worden ... wanneer gij het rijk der boven-emoties binnentreedt ...' En in het visioen bevond de voorganger zich voor een kasteel en liep dat kasteel binnen ... Daar zag hij ridderpantser tegen de muur staan, waaruit zachtheid vloeide ... De voorganger loopt verder het gebouw in, en weer staat Christus voor hem, ietsje boven de grond ... Hij voelt zand onder zijn voeten, en het zand wordt steeds zachter en zachter, totdat hij alles voelt overstromen vanuit het diepste van zijn wezen ... Christus komt dichtbij en raakt hem aan ... Weer ziet hij een veer in het haar van Christus, en Christus geeft die veer aan hem ... Ineens is het alsof hij moet plassen ... maar het is de Heilige Geest die ook daar wil overstromen ... 'In de hemel wordt niet gehuwd,' sprak Christus ... 'Zij die op aarde wonen huwen, en dit is als een kruis ... Het huwelijk is slechts een schaduw van de Gebondenheid in de Heilige Geest ... daarom zal het huwelijk als zegel verbroken moeten worden ... Zij die vast blijven houden aan de vrouwen der aarde zullen de Hemelse Geesten niet ontvangen ... Het huwelijk is het zegel op de hemelse seksualiteit, de Riktlan ... Ook is de Bloedband een schaduw van de Hemelse bloedbanden ... Zij die vast blijven houden aan de aardse bloedbanden zullen de Hemelse bloedbanden niet ontvangen ... De Bloedband is slechts een zegel, het tweede zegel, op de hemelse seksualiteit, de Riktlan ...' De voorganger buigt zijn hoofd ... 'Het derde zegel hierop is het ouderschap ...' De voorganger slaakt een gil,

en valt neer op het zachte zand ... Nog steeds is het alsof hij nodig moet plassen ... 'Het vierde zegel is geboorte, het vijfde zegel het avondmaal, het zesde zegel de doop ...' De voorganger ligt stokstijf op het zand, en verroert zich niet ... Het is alsof de hete zon hem wil opslurpen Hoe komt het dat het hier zo heet is ... Het lijkt wel alsof hij van binnen wegsmelt ...

'De Riktlan is bekleed en gesloten door zes zegels ... Ga de strijd aan tegen deze zegels, en kom binnen in deze heerlijkheid ... Blijf niet feestvieren op aarde ... De aarde is een valstrik ... een slagerij ...' De woorden van Christus echo-en door zijn hoofd ... De voorganger begint te kreunen van de hitte ... Het lijkt wel alsof hij geheel door het zand wordt geabsorbeerd ... Dan ineens lijkt het alsof alles in de voorganger explodeert, en zachte schuim stroomt van binnen uit ... 'Riktlan, Riktlan,' begint de voorganger te roepen ...

'Wil je alles opgeven voor mij ?' vraagt Christus aan de voorganger ... 'Ja,' zegt de voorganger, 'alles ...'

'Dan krijg je ook alles weer terug,' zegt Christus, 'maar dan in een hele andere vorm ...'

Hoofdstuk 4.

'Oh, ik wil nooit meer wakker worden,' roept de voorganger tot Christus ... 'Ik wil nooit meer ...' Maar Christus sust hem ... en omhelst hem Nog dieper zinkt de voorganger weg in zachtheid ... 'Ik zweer mijn bloedbanden af,' zegt de voorganger, 'en ik zweer mijn huwelijk af, en mijn ouderschap, mijn geboorte, mijn doop en mijn avondmaal ...'

'Het is goed,' zei Christus ... 'maar Ik ben Degene die bindt en scheidt ... De Overstroming door de Heilige Geest is de Scheiding door de Heilige Geest ... Dit is niet de scheiding door de wereld' De voorganger knikte ... Dat begreep hij wel ... Toen gaf Christus hem een zwaard ... 'Het Zwaard van de Geest is om te scheiden en te verzoenen' Weer knikte de voorganger ... Toen riep Christus : 'Riktlan, Rictlan' ... En weer was het alsof de voorganger moest plassen ... En overall was het alsof zegels en voorhangsels begonnen te scheuren ... 'Ga in tot de heerlijkheid van Rictlan,' sprak Christus ... De voorganger stond op, maar zag niks ... Overall was het als witte sneeuw ... Een akelige kou kwam over de voorganger ... Maar plotsklaps was er weer één en al zachtheid, en de emotie boven kou en warmte kwam over de voorganger : Laafte ... Ineens voelde de voorganger weer energie door zijn benen vloeien, en die energie was als zachtheid en veren ... Ook in zijn armen begon die energie te stromen, en het leek wel alsof hij alle energie in zichzelf begon binnen te plassen Even voelde alles heel koud aan, maar daarna was alles zachter dan zacht ... De voorganger begon te trillen, en voelde zich eventjes heel duizelig worden ... Even was het alsof hij moest overgeven of kokhalzen ... Er kwam zoveel energie in hem vrij ... 'Je bent geen slaaf meer van

aardse sexualiteit,' zei Christus ... 'Dat was slechts een corrupt energie-stelsel ... Je wordt nu aangesloten op de energie-circuits van Riktlan ...'

'Nee,' schreeuwde de voorganger, terwijl hij voorover boog ... Weer was het alsof hij verschrikkelijk nodig moest plassen ... Hij voelde zich ineens zo vreemd ... Alsof iets uit hem wilde komen wat er niet uitkon ... 'Snap je de corruptie van het menselijk lichaam ?' vroeg Christus ... 'Het is een duivelse creatie ... geen verheerlijkt of hemels lichaam ... Ik wil jou een lichaam van Riktlan geven ... maar ...' en toen wees Christus op de tepels van de voorganger ... Met één ruk rukte Christus de tepels eraf, terwijl de voorganger de apparaatjes zag die er onder zaten ... als vreemde insecten ... vreemde implantaten ... 'Je wordt aangesloten op de energie-circuits van Riktlan,' sprak Christus weer ... Heel voorzichtig haalde Christus toen de apparaatjes eruit, maar allerlei alarms gingen aan ... Snel wierp Christus de apparaatjes heel ver weg tot in de zee ... Toen hoorden ze een enorme explosie, en het was alsof de voorganger plaste ... Nieuwe vrijgekomen energie plaste hij door zijn lichaam heen, en er begonnen andere soorten tepels op de open plaatsen te groeien ... Ze leken wel een beetje op lip-achtige littekens ... Weer voelde de voorganger nieuwe overstromingen van zachtheid ... Weer haalde Christus de tepels eraf, en weer zaten er apparaatjes onder ... 'Zie je, het groeit steeds aan,' zei Christus ... Toen wees Christus op de voeten van de voorganger ... Met één ruk had hij de huid van de voeten eraf gerukt ... De voorganger zag één en al machine onder de huid ... Christus stak wat pennetjes tussen de mechanismes, en het was alsof de voorganger even zijn benen niet meer voelde ... Ook haalde Christus er wat pennetjes uit ... Die pennetjes zaten heel diep ... De voorganger kon bijna geen adem meer halen ... Toen begon Christus de mechanismes één voor één eruit te snijden en te trekken, en wierp ze in de zee, terwijl er steeds meer hoge alarms afging ... De voorganger leek wel doof te worden ... Maar ineens was alles stil ... De voorganger voelde veel pijn in zijn benen ... Het was nu een framework ... De apparaatjes waren weg ... Toen haalde Christus wat hemelse apparatuur tevoorschijn en drukte het in het framework ... Snel gingen er spieren, vlees, weefsel en huid overheen ... Alles stond bol, maar toen Christus met zijn hand erover wreef werd alles weer soepel, en verfijnde het zich ... Weer rukte Christus de tepels eraf, en ditmaal ook de huid van de borst eromheen ... Overal waren apparaatjes te zien, en één voor één rukte Christus ze eruit ... Gelukkig gingen er geen alarms meer af ... Christus legde er een witte doek over, en zei tegen de voorganger dat hij moest rusten ... Alles zou in orde komen ...

Na het visioen stond de voorganger op, pakte pen en papier en schreef een brief aan Karel ...

Hoofdstuk 5.

Na een tijd kreeg de voorganger een brief van Karel ... Karel schreef hoe het met de gemeente ging ... De voorganger voelde hoe het elke dag beter met hem ging ... Op een dag maakte hij een wandeling in het bos ... Even was het alsof hij een steek

in zijn hoofd voelde, maar later werd de plek heel erg zacht ... De voorganger voelde hoe de zachtheid doorvloeide naar zijn lippen ... Hij voelde zich ineens erg heilig ... Een gevoel wat hij eigenlijk nooit gekend had ... Het was als een gevoel dat boven trots en schaamte uitsteeg ... Alsof de voorganger uit een groot gevecht was ontsnapt ... Hij voelde hoe de zachtheid doorvloeide naar beneden, alsof hij weer moest plassen ... Toen plaste hij de zachte energie door zijn hele lichaam heen ... Het was net alsof hij een stem hoorde : 'Je moet veel plassen ...'

Waar zou dit naartoe leiden ? De voorganger wist het niet ... Hij voelde zich elke dag rustiger worden ... Een rust die hij nooit eerder had gekend ... Soms kreeg hij weer ergens een soort steek, en dan kort daarna was de plek zachter dan ooit tevoren, om zich via het plassen door zijn hele lichaam te verspreiden ... Stukje bij beetje werd de voorganger een inwoner van Riktlan ...

Einde

De Omzwerving

Korte Theologische Roman

Hoofdstuk 1.

Edwin Jagersma zit in een Pinkstergemeente. De voorganger en zijn vrouw prediken naast het Kruis van Christus ook veel over het Kruis van Jozef, en ze geloven ook in een engel genaamd Sarsia. Edwin vindt de preken die ze geven erg goed. Door zijn moeder is hij in deze gemeente gekomen, en toen is er een wereld voor hem open gegaan. Zijn ouders zijn gescheiden. Hij woonde bij zijn vader en ging altijd met hem mee naar de gemeente ... Maar wat hier gepredikt werd was

eventjes wat anders ... De voorganger had veel kritiek op de conservatieve pinstergemeentes, alhoewel zijn vrouw erg mild was ...

Op een dag had de voorganger het in de preek over het kruis van Ismael ... en zei dat omdat de gemeente dat kruis niet had aanvaard de Islam kwam opzetten om wraak te nemen ... Volgens de voorganger was de Islam het omgekeerde kruis van Ismael ... Na de dienst kwamen er allemaal vragen. De voorganger vertelde dat Hagar een Egyptische slavin van Sara was, die nageslacht bracht aan Abraham in de vorm van Ismael, zoals dat ook in de Bijbel stond. Maar door de hand van Sara werden zij beiden in de woestijn gezonden ... En dat terwijl Ismael één van de aartsvaders was ... De jongen werd een boogschutter, en de hand van God leidde hem ... Door toedoen van Sara werd er verder eigenlijk niet meer over Ismael gesproken, maar ging de lijn over op Isaak, haar eigen zoon. De Islam kwam op als de wraak van Ismael, en de gemeente doet er daarom beter aan om terug te gaan naar de bron van Ismael om hem in ere te herstellen ... Ook hij is een kind van Abraham, ook hij is een aartsvader, en draagt het Egyptisch bloed van zijn moeder Hagar in zich. Ook kwam er de vraag hoe ze zich dat moesten voorstellen : Het aanvaarden van het kruis van Ismael, en hem in ere te herstellen ... De voorganger zei dat ze allereerst de wildheid en de wraak van dit deel gewoon moesten aanvaarden ... Het wilde zijn plek terug ...

Hagar en Ismael werden verstoten uit de familie en werden de woestijn ingezonden waar ze bijna omkwamen van de dorst maar gelukkig greep de Engel Gods in. Zo moesten ook zij, als gemeente, verworpenheid dragen en de geestelijke dorst ... Zij moesten beginnen het kruis van Ismael te dragen, en geloven dat ook dit kruis tot heerlijkheid zou leiden en tot de verzoening met het volk van Ismael. Door het kruis van Ismael kon die eenheid komen ... God beloofde Hagar een ontelbaar nageslacht. Ismael is in dat opzicht de verloren aartsvader die opgezocht moest worden ...

De dienst erna had de voorganger het over de dertien bloedlijnen van Jahweh, waarvan Hij zou afstammen, en zijn vijf ouders. Deze ouders waren genaamd : Uruk, Nanak, Koshau, Irim en Mirik. Daar had Edwin nog nooit iets van gehoord, maar de voorganger zei dat hij dit allemaal uit het Eeuwig Evangelie had gehaald, het verlengstuk van de Bijbel wat in Openbaring werd aangekondigd, maar wat pas in de eindtijd zou verschijnen. Ook had de voorganger het over de vele vrouwen van Jahweh, en hij noemde er wel tientallen op ... alsof Jahweh ook een harem zou bezitten ... Dit was in het Oude Testament zelfs op aarde heel normaal, maar de voorganger had het natuurlijk over de hemel, waar Jahweh woont. Weer kwamen er een heleboel vragen. Ook Edwin stelde enige vragen. Edwin herinnerde zich dat hij vroeger weleens aan zijn ouders had gevraagd wie nou precies de ouders van God waren, maar kreeg daar nooit antwoord op ... Nu leek de voorganger die vragen te beantwoorden ... Jahweh was als God aangesteld over mensen, dieren, engelen, en vele geestelijke wezens. Nu de gemeente verder was gegroeid zouden ze aan dit soort dingen toe zijn gekomen, en Edwin vond het razend interessant.

De voorganger zei dat het belangrijk was om veel over de bloedlijnen, de geestelijke voorgeslachten, van Jahweh te weten, want zodra de bloedlijnen weer een plaats zouden hebben in het geloof zou er minder plaats zijn voor afgoderijen die de leegte en het gemis probeerden op te vullen ... De voorganger zei dat het nodig was om orde te brengen, en om de geschiedenissen van God te openen. Nu hadden ze dus ook met Zijn voorgeschiedenis te maken ... De voorganger had het over de evolutie van God, en over het bestaan van meerdere eeuwigheden, de aeonen, die tijdperken zijn, en die ook als zodanig in de grondtekst van de Bijbel worden beschreven. Eeuwig is dus niet altyddurend, en zo wilde het ook niet direkt zeggen dat God altijd al had bestaan. Misschien wel in een andere vorm, maar ook God heeft zich ontwikkeld, en komt voort uit een reeks geestelijke voorgeslachten.

De voorganger zei ook dat het dom was om je maar op één kruis blind te staren. Je moest gaan van kruis tot kruis, en niet in een kruis-canon terecht komen. De kruis-canon was volgens de voorganger bijna het gevaarlijkste wat er was, want dan zou je maar beperkt worden tot één kruis. De voorganger zei dat Christus en zijn kruis het fundament waren, waar je als pasgeboren baby-christen mee in aanraking kwam ... Maar dat was pas het begin van de reis ... Daarom was de God-geschiedenis en de voorgeschiedenis van God zo belangrijk, om te komen tot de oerkruizen ... Het hart van God ... Bij die oerkruizen kon je komen door de dertien bloedlijnen van Jahweh te volgen ... Het klonk Edwin als een prachtig sprookje, maar het interesseerde hem wel ... Het leek alsof hij voor het eerst in zijn leven kon ademen ... Natuurlijk gaf je een baby nog geen vast en scherp voedsel ... Edwin begreep waarom de Bijbel voor nu nog zo beperkt was ... En waarom zou God al die dingen aan zondaren vertellen ? Maar nu dan was het tijd geworden voor het Eeuwig Evangelie, waar God meer over Zichzelf zou vertellen, in eerste instantie aan Zijn gemeente.

Hoofdstuk 2.

De voorganger begon uit te leggen dat God en Christus een soort titel waren die geestelijke krachten probeerden te grijpen ... Het was een soort politieke kwestie ... Je moest er goed op letten wie je zou volgen, want autoriteit was niet altijd per definitie betrouwbaar. Zo maakten vele krachten zichzelf tot Christus, God en Geest, en dat verklaart ook waarom de kerken die allen zeggen naar God te luisteren het niet met elkaar eens zijn ... De Waarheid ligt dieper in de geschiedenis. Je leert God alleen kennen door Zijn geschiedenis te volgen ... en zo leer je ook het ware van het valse te onderscheiden ...

Edwin luisterde bijna met ingehouden adem ... De voorganger kon het heel spannend vertellen ... Hoe diep moesten ze nog de geschiedenis induiken om achter de waarheid te komen ? Waar begon het ergens ? De gemeente was lid van de zogenaamde Sebek-bond binnen de pinksterwereld. De voorganger vond dat belangrijk, omdat de Sebek-bond het mystieke christendom aanhing : Er was geen canon, en alles had een diepere symbolische betekenis, de zogenaamde Allegorie.

De voorganger zei dat dit belangrijk was om los te komen van het materialisme, als een reis naar de hemel. Hier zouden ze een nieuw soort stof tegenkomen, iets dat boven materie en geest uitsteeg, de zogenaamde Pismin. De voorganger kon het allemaal erg kleurrijk vertellen, en Edwin wist dat sommigen gewoon puur in de gemeente zaten vanwege de prachtige verhalen. De voorganger was een erg symbolisch iemand. Ook was de voorganger erg kunstzinnig. Het gebouw hing vol met zijn schilderijen. Daar hingen erg veel bijzondere schilderijen tussen, zelfs van krokodillen en ooievaars, en prachtige paradijzen. Edwin wist dat sommigen in de gemeente zaten puur om die schilderijen te bekijken. Vaak hingen er weer nieuwen.

De voorganger zei dat aan het einde van de tijden, dan zou Sebek, die een deel van Christus is, Christus verslinden, en dit zou zijn als een heilige verslinding. In deze cocon zou Christus op z'n plaats gezet worden, namelijk als de eerste stap op de weg terug naar God, een belangrijk fundament. Maar hierop moest doorgebouwd worden. Edwin vond dat maar een rare benaming, maar zijn moeder zei dat dat zo hoorde. Voor Christus zou het een wedergeboorte worden, die zou resulteren in Zijn Terugkomst. Al die overbelasting zou voor Christus een kruis zijn. Veel christenen staarden zich zo blind op Christus en vroegen zoveel van Hem alsof er niets anders was ... Vooral zij die geloofden dat ze het kruis niet hoefden te dragen, omdat Christus dat had gedaan, zij van het zogenaamde welvaarts-evangelie stonden schuldig aan het verzwaren van het kruis van Christus. Ook zij zouden aan het einde der tijden door Sebek verslonden worden om hun plaats te krijgen ... Maar de voorganger zei altijd dat iedereen door Sebek verslonden zou worden, zelfs de aarde ... Dit om een nieuwe schepping voort te brengen ... Het was genaamd het Sebek-kruis, de Heilige Verslinding ... Edwins moeder geloofde ook heilig in de engel Sarsia. Edwin wist hier niet zoveel vanaf, omdat zijn moeder er vaak geheimzinnig over deed ...

Er waren al veel mensen uit de gemeente vertrokken toen ze hoorden over de bizarre ideeën van de voorganger ... De voorganger ging soms gewoon erg ver. Zo zou hij ook eens kinderen hebben banggemaakt ... Ja, de voorganger kon soms erg griezelig doen ... Hij kon soms ook echt spokenverhalen vertellen ... Ook beweerde de voorganger de rangen boven God te kennen. Zij die de dertien bloedlijnen van Jahweh kenden zouden een ontmoeting met zo'n hogere rang kunnen krijgen ... De rang net boven God was genaamd de Muskus. De rang boven de Muskus was volgens de voorganger Sebek Zelf, het gebeente van Christus, dat in Christus wachtte om toe te slaan. Het gebeente van Christus was als een tijdbom, en de naderende explosies zouden leiden tot een nieuw paradijs ...

Edwin schrok wakker ... Wat had hij vreemd gedroomd ... Vandaag zou hij voor het eerst zijn moeder ontmoeten ... Hij had zich er misschien te druk om gemaakt ... Zenuwachtig was hij wel ... Erg zenuwachtig ... Zijn ouders waren gescheiden ... Zijn vader had hem vlak na de geboorte ontvoerd ... Toen zijn vader in de gevangenis kwam, ook voor andere misdrijven, werd Edwin in een kindertehuis geplaatst ... Zijn moeder kon door hetgeen gebeurd was de opvoeding niet aan ...

Ze wilde Edwin zelfs niet zien ... Maar nu was het dan zover ... Na al die jaren was zijn moeder nu sterk genoeg om hem thuis te ontvangen ... Toen Edwin daar aankwam was de ontmoeting erg koeltjes ... Zijn moeder sprak niet veel ... Edwin deed hoofdzakelijk het woord ... Er was ook een advocaat bij ... Dat wilde zijn moeder zo ... Edwin vertelde ook over zijn droom ... Zijn moeder was niet gelovig ... Vroeger was ze dat wel, maar door alles wat er was gebeurd had ze haar geloof verloren ...

Een maand later hadden ze weer een ontmoeting ... Zijn moeder was nog steeds erg stil, maar wilde toch nog graag de droom een keer horen ... Ditkeer was er geen advocaat bij, en zijn moeder leek iets meer ontspannen ... 'Je droom spreekt me aan, Edwin,' zei z'n moeder ... 'Het is heel anders dan wat ze in de kerken altijd zeggen ...' Omdat Sebek een Egyptische naam is besluit Edwins moeder wat Egyptische boeken te lezen ... Een maand later zouden ze elkaar weer zien ... Maar halverwege de maand krijgt Edwin een telefoontje van de advocaat ... Zijn moeder zou het toch te zwaar hebben met al die ontmoetingen ... Ze wilde er graag een punt achterzetten ... Edwin wist niet wat hij hoorde, maar begreep het wel ...

Zelf was hij inmiddels ook op zoek naar de betekenis van de droom ... Ook hij ging Egyptische boeken lezen, en raakte diep geïnteresseerd ... Op een dag besluit hij een reis te boeken naar Egypte ... In het vliegtuig komt hij heel toevallig de advocaat van zijn moeder tegen ... Ze gaan naast elkaar zitten in het vliegtuig, en een diep gesprek volgt ... 'Je moeder draagt diepe geheimen over jou in haar hart ...' vertelt de advocaat ...

Dan schrikt Edwin wakker ... Hij droomde nog steeds ... Wat was dat een heldere droom, zeg ... Zou er echt een Sebek-bond binnen de pinkstergemeente bestaan ? Edwin was niet kerkelijk, maar een vriend van hem zat bij de pinkstergemeente ... Edwin besluit die vriend op te bellen, en vertelt de droom ... Maar die vriend van hem kan hem niet verder helpen ... Hij heeft van al die dingen nog nooit gehoord ... Wel wil hij het eens aan de voorganger vragen ... Na een paar dagen wordt Edwin door de voorganger uitgenodigd ... Laat in de avond komt Edwin daar aan ... De voorganger moest namelijk eerst naar een conferentie ... Even later zitten ze samen in de werkkamer van de voorganger ... De voorganger was erg verrast over de droom ... De voorganger kwam namelijk zelf uit Egypte ... Hij had geen Egyptisch bloed, maar zijn vader en moeder hadden daar werk, en zodoende bracht hij zijn jeugd door in Egypte ... Toen zijn vader en moeder met hem Egypte verlieten kreeg hij last van depressies, en is hij nooit meer dezelfde geweest ... De herinneringen aan Egypte hielden hem op de been, naast zijn geloof ... De droom sprak ook van een zekere samensmelting ... De voorganger wist altijd dat er iets aan het geloof ontbrak ... Edwin was erg opgelucht dat zijn droom eindelijk betekenis had gekregen. Plotseling stond de vrouw van de voorganger binnen met koffie ... 'Mag ik vragen waar het over gaat ?' vroeg de vrouw brutaal ... Edwin vond dat ze niet zo was als wat je van een voorgangersvrouw zou verwachten ... Edwin kon zich ook voorstellen dat zo'n vrouw je depressief kon maken ... Ze keek heel kleinerend naar

Edwin ... 'Jij gelooft niet, hè ?' zei ze snibbig ... Edwin knikte, zich helemaal niet meer op z'n gemak voelend ... 'Maar ik ben zoekende ...'

'Nou,' zei de voorgangersvrouw ... 'zoek en gij zult het vinden ... maar bezoek eerst eens een fatsoenlijke kerk ... Je kunt het niet alleen ...' Edwin stond paf van al die opdringerigheid ... 'Ach,' zei de voorganger ... 'ze bedoelt het niet slecht ...' Maar diep in z'n hart wist Edwin dat de voorganger dat alleen maar zei om Edwin zich niet zo naar te laten voelen ... Ineens was de vrouw alweer weg ... De voorganger zei niks, en begon toen weer over de droom ... Ook begon de voorganger over Egypte te vertellen, dat ze daar geloofden in een vrouw genaamd Nut, die heel lang kon worden, en daarmee de atmosfeer uitbeeldde ... ook beeldde ze de reizen uit die de Egyptenaren moesten maken door de verschillende werelden. Altijd als er over Nut gesproken werd had de voorganger een vreemd gevoel in zijn onderbuik ... Ook begon de voorganger te vertellen over de andere goden van Egypte ... Edwin vond het erg interessant ... Edwin begon allerlei vragen te stellen, en de voorganger probeerde ze te beantwoorden ... Edwin vertelde hoe hij eens een droom had gehad over een hele lange slang die bij hem naar binnen kwam, en daar ging wonen ... Zou dat Nut kunnen wezen ? Het was voor Edwin een hele prettige ervaring ... De voorganger wist het niet ... Het kon ook een demoon wezen, volgens de voorganger ... Even kreeg Edwin de rillingen ... De voorganger vertelde hem dat hij dat wel kon uittesten ... En samen begonnen ze te bidden, en de voorganger sprak de slang aan ... Direkt begon de slang door Edwin heen te spreken, en wat de slang allemaal zei was niet zo best ... De voorganger probeerde de slang uit te drijven, maar het lukte niet ... Ten einde raad besloot de voorganger in de Naam van Nut de slang uit te drijven, en toen lukte het wel ... Edwin was erg onder de indruk, en had ineens een heel vrij gevoel in zijn onderbuik ... Ook leek het alsof hij warme perensap had gedronken ... Zo voelde zijn buik aan ... Het was alsof het sap zich door zijn hele lichaam verspreidde, en nu kreeg Edwin ook dat vreemde gevoel in zijn onderbuik ... Alsof iemand daar woonde ...

Hoofdstuk 3.

Op een nacht verschijnt Nut aan Edwin ... Ze heeft een sjaal om, en draagt een heleboel cadeau's ... Maar Edwin kan haar niet verstaan ... Het is alsof ze achter glas is, in een wereld waar hij haar niet kan bereiken ... En dan is het alsof Edwin wordt verslonden door een haai ... Gillend wordt Edwin wakker ... De nacht daarop heeft Edwin weer een droom, waarin hij onderhoort wordt door politie-agenten en mensen van justitie ... Edwin wordt vals beschuldigd en wordt zo kwaad dat hij wegrent, dwars door een ruit heen ... Hij wordt achtervolgt, maar vlucht het bos in, waar hij later bij een huisje komt waar een meisje met een rode kap op voorstaat ... Binnen zit een zwarte wolf ... Edwin schrikt ... De wolf is genaamd Anubis, en zegt dat het christendom hem tot een schrikbeeld heeft gemaakt ... Anubis blijkt een Egyptische god te zijn, de god die over de doden hoedt ... 'Ben ik dood ?' vraagt Edwin ... 'Nee,' zegt Anubis ... 'maar je bent toch door een haai verslonden ?' Dan wordt Edwin duizelig en valt neer ... Anubis begint hem te mummificeren met

stripverhalen en boeken ... 'Waarom doe je dat ?' vraagt Edwin ... 'Nou, dan heb je wat te lezen onderweg ?' Edwin valt in een nog diepere slaap ... Weer zit hij rechtop aan een tafeltje met Anubis ... voor hem ligt vlees ... 'Dit is het vlees van het gevallen christendom ... Eet het ...' En Edwin begint te eten Dan begint Anubis ineens heel snel te blaffen ... 'We moeten een muur doorbreken, Edwin,' gromt Anubis ... Samen stormen ze naar buiten, op weg naar de muur ... Voor Anubis is het een koud kunstje om door de muur heen te breken ... Edwin volgt hem ... Hier is een prachtig paradijs ... Weer zien ze vlees liggen, en beginnen te eten ... 'Die bloedoffers van het christendom was een fabeltje om hen af te houden van het opvreten van demonen een valstrik om christenen dieren te laten bevechten in plaats van boze geesten ...' Edwin knikt ... Hij voelt weer energie door zijn benen vloeien ...

'We moeten verder, Edwin,' brult Anubis ... En Anubis brengt Edwin boven op een heuvel ... Er is hier een prachtig uitzicht ... In de verte komt er een vogel aanvliegen ... En gaat vlak bij Anubis en Edwin op een struikje zitten ... De vogel lijkt een beetje op een arend ... Dan begint de vogel te spreken : 'Ik ben Nut ... eindelijk ben je in mijn wereld gekomen ...' Langzaam begint de kop van de vogel in het hoofd van een vrouw te veranderen met witte bleke strepen op haar gezicht, als een soort verf ... De vrouw heeft lichte haren, en verder een donkere huid ... Maar de kleur was een hele speciale donkere kleur ... een beetje dof ... Het leek wel alsof ze één was met de natuur hier ... Ze leek alle kleuren te weerkaatsen. Edwin voelde zich blij worden ... alsof het goed was ... Een zacht schuimend gevoel stroomde van zijn onderbuik naar zijn benen ... Er stonden prachtige struiken om hen heen, met vruchten ... Anubis begon van de vruchten te eten en gaf ook vruchten aan Nut en Edwin ... 'Wat een droomvakantie ...' dacht Edwin ...

Plotseling begon ook de rest van de vogel in een vrouw te veranderen ... De vrouw pakte Edwin bij de hand, en leidde hem over de heuvel heen, naar de andere kant ... Hier was een soort akker of groentetuin ... De vrouw leidde Edwin er doorheen, en Anubis liep er achteraan ... In de verte was een soort stad ... Maar voor die stad lag een meer ... Met z'n drieën zwommen ze het meer over, en begonnen hun klimtocht naar de stad die op een verhoging lag ... Het was een stad vol met katten ... Maar toen de katten de drie zagen begonnen ze langzaam in vrouwen te veranderen ... Edwin keek z'n ogen uit, en voelde energie door zijn armen vloeien ... De vrouwen hadden hele zachte stemmen, en zeiden dat ze zo lang opgesloten waren geweest in hun kattenlichamen ...

Hoofdstuk 4.

De vrouwen leidden de drie binnenin hun stad ... Er stonden hier vele oude poorten en oude religieuze gebouwen ... In het midden van de stad achter een weilandje stond een enorme kerk of kathedraal ... Binnenin waren geesten ... als spoken ... De vrouwen leidden de drie naar binnen ... Edwin voelt energie door zijn hoofd vloeien ... De vrouwen begonnen de geesten uit de kathedraal te jagen ... Eén van de

vrouwen loopt naar voren, en begint te prediken ... Edwin onderzoekt ondertussen het gebouw ... Dan draait Nut zich naar Edwin toe, en zegt : 'Kom, Edwin, ik wil je wat laten zien ...' Nut leidt Edwin over een oude stenen trap naar beneden, tot onder de kathedraal ... Dan gaan ze door een tunnel die helemaal tot een bibliotheek leidt ... In de bibliotheekgang aangekomen lopen ze helemaal tot het einde van het gebouw, waar een schilderij hangt met een oude vrouw en een vrouwelijke farao ... Nut drukt met haar hand op het schilderij, en het schilderij begint rood te gloeien, en daarna in andere kleuren ... Dan draait de muur zich ineens om ... Een pad verschijnt voor hen ... Dit pad is omgeven met hoge muren Het pad is als een dorre woestijn ... Samen begaan ze het pad ... Het is een hele lange tijd lopen Dan uiteindelijk komen ze aan bij een oase, ook door muren omgeven Er is hier een meertje met groene blubber, en Nut daalt erin af, terwijl Edwin haar volgt ... Kopje onder gaan ze, en Nut trekt Edwin mee tot een kelder nog dieper onder de grond ... Hier staan allemaal flessen ... In die kelder hangt aan een muur ongeveer hetzelfde schilderij als in de bibliotheek, alleen nu lijkt de vrouwelijke farao op een ram en een telefoon ... 'Druk je hand eens op het schilderij ?' vraagt Nut aan Edwin ... Edwin drukt zijn hand erop, en weer begint het schilderij in vele kleuren te gloeien, en dan draait de muur zich om Weer komen ze op een ander pad terecht ... Hier is het iets donkerder en vochtiger Overal hangen schilderijen ... ongeveer dezelfde als ze al hadden gezien ... Dan komen ze aan bij een zee waar wat caravans en tenten staan ... Samen beginnen ze aan hun tocht over de zee ... Edwin begrijpt niet hoe hij ineens aan zoveel energie komt ... Hij zou makkelijk een zee kunnen overzwemmen ... Maar dan opeens is Nut verdwenen en Edwin wordt wakker ...

De nacht daarop heeft Edwin weer een droom over Nut ... Dit keer kan hij haar gewoon aanraken ... Er is geen glas meer tussen hen Hij pakt de cadeau's uit die zij voor hem mee heeft genomen ... Er zit een soort drop in, en Edwin begint direkt te eten ... Ook zit er een schilderij tussen van zijn vorige droom ... Als Edwin wakker wordt begint hij na te denken over al die dromen ... Hij besluit ze op te schrijven en voor te lezen aan de voorganger ... Die is erg verbaasd, want weer herkent deze enkele details als gebeurtenissen in zijn eigen leven ...

Hoofdstuk 5.

Edwin besluit al zijn dromen in een boek op te schrijven. Zo zouden er misschien veel meer wat aan hebben ... maar Edwin snapt de precieze betekenis van die dromen nog niet ... Wat bijvoorbeeld over die omzwervingen ? Wat moest Edwin ermee ... Edwin dacht dat er misschien mensen waren zoals de voorganger die er wat mee konden ... Edwin zelf vond het meer 'raadseldromen' ... Misschien waren het wel geheime boodschappen voor anderen waar hij zelf niks van afwist ... Wel had Edwin al veel aan de vriendschap met deze Egyptische entiteiten ... Voor hemzelf waren het verder gewoon open verhalen Maar misschien waren de dromen nog niet klaar ...

Maar sinds Edwin er een boekwerkje van had gemaakt stopten de dromen ... Misschien dat het toch al af was, en dat misschien alleen nog de betekenis zou komen ... Die zou dan misschien via de lezers komen ... Edwin besloot maar af te wachten, maar eigenlijk bleef alles gewoon bij het verhaal van de voorganger ... Niemand scheen echt aandacht te geven aan het boekwerkje ... Maar dan gaat Edwin met de dromen aan de gang Hij gaat er gewoon eigen verhalen van maken ... En ook komen er nog enkele verhalen bij ... Edwin put inspiratie uit het dagdromen ... Weer maakt Edwin er een boekwerkje van, en ditmaal slaat het beter aan als het dromenboekje ... Sommige mensen zijn zo enthousiast over de verhalen dat ze er een verfilming van willen maken ... Niet lang daarna draaien er wat films van de verhalen van Edwin in de bioscopen ... Edwin is erg trots, en ook de voorganger ... Zelfs de vrouw van de voorganger is erg trots op Edwin, en sindsdien doet ze ineens een stuk aardiger tegen hem ... Edwin weet niet wat hij daarvan moet denken ... Op een dag vraagt ze aan Edwin of ze ook mag meespelen in één van de komende films ... Edwin vind dat een goed idee, en na een tijd van opnames is zij ook op het witte doek te zien ... Ook zij begint verhalen te schrijven, en er komen al snel verfilmingen van

Edwin schrikt wakker Wat een vreemde droom heeft hij weer gehad, en wat duurde deze lang ... Vandaag zou hij dan echt zijn moeder voor het eerst van zijn leven ontmoeten Zenuwachtig kleeft hij zich aan ... De bel gaat ... Dat zal ze wezen ... Met zenuwachtige stappen loopt hij rechtstreeks naar de deur ...

Einde